

ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟΤΕΡΑ ΤΟΥ ΜΑΡΟΚΟΥ

Σ' ΑΓΑΠΩ

ΟΙ ΟΥΤΕΝΩΤΟΙ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

ΤΑ ΕΝ ΤΟΙΣ ΣΧΟΛΕΙΟΙΣ ΠΑΙΓΝΙΑ
ΚΑΙ Η ΦΥΣΙΚΗ ΑΝΑΤΡΟΦΗ

ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΙΑΚΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΡΟΖΕΤΟΥ

ΟΛΙΓΩΝ ΔΗ' ΟΛΑ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΗΧΩ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟΤΕΡΑ ΤΟΥ ΜΑΡΟΚΟΥ

Ἡ φυλὴ Μπένι-Ἀχσέν.—Τὸ Μπαρό-ον
καὶ ἡ Εὐρώπη τοῦ Μεσαίωνος

(Ὁ συγγραφεὺς—ὅστις ἀπετέλει μέρος τῆς γαλλικῆς προθείας τῆς ἀποσταλείσης πρὸς τὸν Σουλτάνον τοῦ Μαρόκου—ἐκτίθει διὰ μακρῶν τὰ κατὰ τὴν ὁδοιπορίαν αὐτοῦ διὰ μέσου τῆς μαροκτικῆς χώρας, περιγράφων τὰς διαφόρους φυλάς παρ' αὐτὸ ἐκείνη, καὶ τὰ ἔθιμα αὐτῶν. Κατωτέρω μεταφράζομεν μέρος τῆς ἀφηγήσεως αὐτοῦ τῆς ἀφρώσεως τὴν διαμορίαν του παρὰ τῆ φυλῆ Μπένι-Ἀχσέν, ἔθθα ποιεῖται λόγος καὶ περὶ τῆς ὁμοιότητος ἣν παρουσιάζει τὸ σημερινὸν Μαρόκου πρὸς τὴν Βερόνην τοῦ Μεσαίωνος.)

«Ὅταν ἐπλησιάσαμεν εἰς τὴν περιοχὴν τῆς φυλῆς τῶν Μπένι-Ἀχσέν, ἡ τιμητικὴ φρουρὰ, ἥτις μᾶς συνώδευσεν, συγκεκλιμένη ἐξ ἀνδρῶν τῆς φυλῆς ἣν προηγούμενος συνηγάσαμεν, μᾶς ἀρξάμεν περιεργὸν δὲ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ

μᾶς ἐφάνη, ὅτι ἐκ τῶν Μπένι-Ἀχσέν οὐδεὶς ἤρχετο πρὸς συνάντησιν ἡμῶν. Ὡς ἐκ τούτου, ἠναγκάσθημεν νὰ διευθυνθῶμεν μόνοι μᾶς μέχρι τοῦ Κομπά τοῦ Σιδί-Γκουεδδάρ, ἐμπροσθεν πολίχνης τινὸς σχεδὸν ἐρήμου, καὶ ἐκεῖ νὰ καταλύσωμεν.

Καὶ πράγματι, ἡ πολίχνη ἦτο ἐρημος, ὡς μᾶς ἐτήρηθη κατόπιν· δὲν ἔμενον ἐν αὐτῇ εἰμὴ αἱ γυναῖκες, τινὲς γέροντες καὶ τὰ παιδία, ὅλοι ἐξίσου ἀσχημάτοιοι, ρυπαροὶ καὶ ἄγριοι. Ἡ φυλὴ αὕτη εὕρισκετο εἰς πόλιν μὴν κατὰ τῆς γειτονικῆς φυλῆς τῶν Ζεμμούρ Σλέχ, διὸ καὶ ὅλοι οἱ ἄνδρες ἐμάχοντο μακρὰν. Τὸ αἷτιον τοῦ πολέμου ἀνεμίμησε τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον. Εἰς Ζεμμούρ Σλέχ, φαίνεται, ὅτι εἶχεν ἀρπάσει τὴν γυναῖκα ἐνὸς τῶν Μπένι-Ἀχσέν τοῦθ' ὅπερ δὲν εἶτα πολὺ τὴν καλλαισθησίαν αὐτοῦ, ὡς ἠδυνήθη νὰ κρίνω ἐκ τῶν ὑπαρχόντων δειγμάτων τοῦ ὄρειου φύλου τῶν Μπένι-Ἀχσέν. Ἄλλ' ὅποσα κκαὶ δὲν παράγονται ἐκ τοιοῦτου σφάλματος! Δύο μάχαι εἶχον ἤδη δοθῆ παρὰ τῶν Μπένι-Ἀχσέν πρὸς τοὺς Ζεμμούρ-Σλέχ. Κατὰ τὴν πρώτην τῶν μαχῶν τούτων, ἐὰν πιστεύσωμεν εἰς τοὺς λόγους τοῦ δουὰρ ἐγγύς τοῦ ὁποίου καταλύομεν, δεκαεὶ Ζεμμούρ εἶχον φωνεθῆ, κατὰ δὲ τὴν δευτέραν τεσσαράκοντα. Φυσικῶ τῷ λόγῳ, αἱ ἀπώλειαι τῶν Μπένι-Ἀχσέν δὲν ἀνήρχοντο, εἰμὴ εἰς τέσσαρας ἢ πέντε. Ἄλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ λάβω εἰμὴ τὰς ἐκ τῆς πηγῆς ταύτης εἰδήσεις· τίς οἶδεν, ἐὰν οἱ Ζεμμούρ δὲν θὰ ἀσχημάτοιο τὰ πράγματα ὅπως ἀντιστρόφως. Ἐν τούτοις, ὅπως καὶ ἂν εἶχον τὸ πρῶμα, οἱ Μπένι-Ἀχσέν ἰσχυρίζοντο, ὅτι ἐκοψαν τὰς πενήκοντα ἐξ κεφαλᾶς τῶν ἐχθρῶν καὶ τὰς ἐπεμφαν εἰς τὸν Σουλτάνον, ὅστις ἐφάνη λίαν εὐχαριστηθεὶς ἐκ τοῦ αἰμακτεροῦ τούτου δώρου. Καὶ τοῦτο δὲν ἦτο ποσῶς ἀπίθκον. Ἡ φυλὴ τῶν Ζεμμούρ-Σλέχ εἶνε ἐξ ἐκείνων, αἵτινες δὲν ἀναγνωρίζουσι τὴν ἐξουσίαν τοῦ σουλτάνου, ἢ μάλλον, δὲ τὴν ἀναγνωρίζουσιν, εἰμὴ ὁσάκις ὁ σουλτάνος κηρύσσει κατ' αὐτῶν πόλεμον καὶ στρατοπεδεύει ἐν τῶς τῆς χώρας των. Ἄλλως δὲ, ἀνηγγέλλετο τότε, ὅτι ὁ Μουλὰ-Χασσάν παρεσκευάζεν ἀκριβῶς ἐκστρατείας ἐναντίον τῶν Ζεμμούρ-Σλέχ, παρ' οἷς ἐσκόπευε νὰ μεταβῆ ὅπως ἐκτελέσῃ ἐντὸς μικροῦ μίαν τῶν γιγαντιαίων διαρπαγῶν, δι' ὧν συνήθιζει νὰ ἀσφαλίζῃ τὴν ἐπὶ τῶν ἀποστάντων ὑπηρεσιῶν αὐτοῦ ἐξουσίαν του, ἀμα ὡς αἰσθηνθῆ ἑαυτὸν ἰσχυρότερον. Θὰ τῷ ἦτο λοιπὸν λίαν εὐχαριστὸν τὸ ἀγγελεμα, ὅτι οἱ Μπένι-Ἀχσέν διηκούλουν κἀπως τὸ ἔργον του, ἐξκαθιζόντες τοὺς Ζεμμούρ Σλέχ.

Ὅσον περιστότερον ἐμοῦ μὴν εἰς τὰ ἦθη τοῦ Μπα-
ΦΥΛΑΘΝ 23

ρόκου, τόσον μάλλον εξεπληττόμενη ἐπὶ τῇ καταπληκτικῇ ὁμοιότητι ἣτις ὑφίσταται μεταξύ τῆς χώρας ταύτης καὶ τῶν εὐρωπαϊκῶν κοινωνιῶν τοῦ μεσαιῶνος. Ἐξουσιάζεται ὑπὸ εἶδος ἀνεξαρτήτου φρουδαρχίας, ἣτις εἶνε μακρὰν τοῦ ν' ἀναγνωρίζη τὸν σουλτάνον ὡς ἀρχηγόν. Ἡ ἐξουσία τούτου εἶνε καθαρῶς ὀνομαστικὴ ἐπὶ τῶν δύο τρίτων τῆς καλουμένης Αυτοκρατορίας του. Αἱ πλείους τῶν φυλῶν — καὶ ἡμιλῶ τοῦλάχιστον περὶ τῶν βορειῶν, διότι δὲν συμβαίνει τὸ αὐτὸ ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους τοῦ Ἄτλαντος — κλινοῦσιν πρὸ τοῦ ὀρθοκεντρικοῦ γοήτρου αὐτοῦ. Βλέπουσιν ἐν αὐτῷ τὸν ἀπόγονον τοῦ Προφήτου, καὶ συγκατανεύουσι νὰ μνημονεύσῃ τὸ ὄνομα του εἰς τὰς προσευχὰς τῆς παρασκευῆς.

Ἄλλ' ὑπὸ πολιτικὴν ἐποψίν, πολλὰ ἐξ αὐτῶν — καὶ αὐταὶ εἰσὶ φυσικὰ αἱ πολιτικώτεραι — δὲν θέλουσι νὰ ἔχωσι καμμίαν σχέσιν μετ' αὐτοῦ. Δὲν δέχονται τοὺς παρ' αὐτοῦ διοριζομένους ὑπαλλήλους, ἢ καὶ ἐὰν τοὺς δεχθῶσιν, ἀφήνουσιν αὐτοὺς ἀνευ οὐδεμιᾶς ἐξουσίας. Δὲν τῷ πληρόνουςι φόρους, τῷ ἀποστέλλουσι δὲ μόνον ἐνίοτε, οὐχὶ ὡς ἀφειλήν, ἀλλὰ ὡς δῶρον πεμπόμενον εἰς τὸν διάδοχον τοῦ Μωιμεθ, ὡς εἶδος μουσουλμανικοῦ δηναρίου τοῦ ἁγίου Πέτρου, μίαν ποσότητα, ἣν αὐτοὶ κατ' ἀρέσκειαν προσδιορίζουσι. Ὅσον ἀφορᾷ τὰς ὑποτεταγμένους φυλάς, τῷ ὑπακούουσι κατὰ τὸν τρόπον τῶν ὑποτελῶν τοῦ μεσαιῶνος: Ὁφείλουσιν εἰς τὸν δεσπότην εἰσφοράς χρηματικὰς καὶ στρατιωτικὰς, ἀς τῷ παρέχουσι κατὰ τὰς περιστάσεις, διοικῶνται ὁμοῦ μόναι των, κατ' ἀρέσκειαν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῶν καὶ ἐδ' αὐτῶν, οἵτινες μόνον ἐπὶ ψιλῷ ὀνόματι λαμβάνουσι τὴν κύρωσιν τοῦ Σουλτάνου, ὅστις δὲν εἶνε πραγματικὸς κύριος, εἰμὴ ἐντὸς τοῦ ἰδ.ου αὐτοῦ ἐδάφους, δηλαδὴ, ἐντὸς τῶν μεγάλων πόλεων καὶ τῶν περιχώρων αὐτῶν, ὅπως καὶ ἡ βουλγαρία τῆς Γαλλίας κατὰ τὸν Μεσαιῶνα, ὅστις κυρίως δὲν ἦτο, εἰμὴ ὁ πρῶτος ἰσχυρότερος τῶν φρουδαρχῶν τῆς χώρας.

Ὅ,τι μὲ κατέθελε κυρίως εἰς τὸ ταξείδιον τούτου, ἦτο ἡ κατὰ τὰ τέλη τοῦ 10^{ου} αἰῶνος εἰς τὰ πρόθυρα αὐτὰ τῆς Εὐρώπης ἀνεύσεις τῶν ἠθῶν, τῶν ἐθίμων καὶ τῆς κοινωνικῆς καὶ πολιτικῆς οργανώσεως τῶν παρελθόντων αἰῶνων. Ὑπὸ τὴν ἐποψίν ταύτην δὲν ἀπῆντησα ἄλλην χώραν, δυναμένην νὰ μὲ ἰκανοποιήσῃ, ὅσον τὸ Μαρόκον. Ἐξαιρέσει τινῶν λεπτομερειῶν, ἀφορωσῶν τὴν ἐνδυμασίαν καὶ τὸν ὄπλισμόν, εὐρίσκειται τις ἐν πλήρει μεσαιῶνι. Ἡ ἀναπαράστασις χρόνων παρελθόντων διήγειρε ζωηρότατα τὸ κοινὸν ἐνδιαφέρον πρὸ μικροῦ ἀκόμη χρόνου, πρὶν ἢ εἰσβάλωσιν εἰς τὸ μέσον οἱ φυσικοὶ καὶ οἱ ἐπιστήμονες, κατὰ τὰς ὥραιάς ἐκείνας ἡμέρας, καθ' ἃς ὁ θαυμασιὸς Βάλτερ Σκότ, ὁ τόσον, φιῦ! παραγνωρίζομενος σήμερον, κατέθελε πάσας τὰς φαντασίας διὰ μυθιστορημάτων ἀνεξαντλήτου ἐνδιαφέροντος. Τὸ κατ' ἐμὲ, εὐτινος ἐθρεψῶν τὴν νεότητά καὶ ὅστις σκοπεῖ νὰ τὰ ἀναγνώσῃ καὶ πάλιν μετὰ τοῦ αὐτοῦ ἀπτώτου ἐνδιαφέροντος καὶ ὅταν αἱ τριχες μου λευκανθῶσιν, ἐπίστευσα ὅτι παριστάμενη εἰς ἐν ἐξ αὐτῶν, τὴν ἐπαύριον τῆς ἐν Μπένι Ἀχσέν διαμονῆς μου. Εἶχαμεν διέλθει νύκτα

πολυτάραχον, ἐκ φόβου μήπως μᾶς ἐπισκεφθῇ, κανεὶς ἐκ τῶν διασῆμων κλεπτῶν τῆς φυλῆς, αἰφνιδίως καταλιμπάνων τὸν κατὰ τῶν Ζεμουρ πόλεμον, καὶ μᾶς ἀφαιρέσῃ μίαν τῶν τριῶν φορβάδων, ἀς ἐκοιμίζομεν πρὸς τὸν σουλτάνον, ὃν ἡ φήμη εἶχεν ἤδη ἐξαπλωθῆ καθ' ἅπασαν τὴν χώραν. Ἐσκοπεύομεν νὰ θέσωμεν φρουροὺς τοὺς ἐν τῇ συνοδείᾳ ἡμῶν γάλλους στρατιώτας: ἀλλ' ὁ καὶδ-ραχά, κατηγορητικῶς ἐκ τῆς τοιαύτης περιφρονήσεως, μᾶς εἶχε παρακαλέσει νὰ ἀφήσωμεν εἰς αὐτὸν τὴν φροντίδα τῆς ἀσφαλείας, ἣς τινος ἀνελάμβανε τὴν πλήρη εὐθύνην. Καὶ διὰ νὰ μᾶς ἐνθαρρύνῃ ἐντελῶς, παρέχων ἡμῖν ἀπόδειξιν, ὅτι μᾶς παρείχε καλοὺς φρουροὺς, μᾶς ἔδωκε φύλακας, οἵτινες καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς νυκτὸς ἐπρεξένησαν τοιοῦτον διαβολικὸν θόρυβον, ὅστε δὲν μᾶς ἀφῆκαν νὰ κλεισόμεθα, κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον. Τὴν ἐπαύριον ἀπὸ πρωίας ἰπεύσαμεν καὶ ἐτίθημεν εἰς κίνησιν, συνοδευόμενοι ἐκ τῶν ἀνθρώπων, δὲν ἤξυρῶ τίνος φυλῆς, οἵτινες ἀφίκαντο εἰς προὔπαντησίν μας.

Σ' ΑΓΑΠΩ

(ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ)

(Συνέχεια)

Τὸ παιδίον ἐσκέπτετο. Ἐπανελάμβανε κατ' ἰδίαν ἕκαστον τῶν λόγων τούτων. Εἰσέδυνε εἰς τὸ νόημα αὐτῶν, διὰ νὰ μὴ τοὺς λησιμονήσῃ.

— Ἐνόησα εἶπε, καὶ ἐὰν δὲν ἐπαναλάβω ὅσα εἶπετε λέξιν πρὸς λέξιν, δὲν θὰ παραλείψω ὁμοῦ καὶ πολλὰ πράγματα.

Καὶ πράγματι, δὲν ἔλειψε τοῦ νὰ παρουσιασθῇ ἡ εὐκαιρία, αὐτὴν τὴν ἰδίαν ἡμέραν. Ἡ μικρὰ εἶχε περιβάλλει τὴν Γενεβιέθην διὰ τῶν βραχιόνων της, ὡς εἶχε παραγγελθῆ, καὶ εἰς τὸ εὖς τῆς νεαρῆς γυναικός, συγκεκινημένης καὶ ἐκπεπληγμένης, ἐψιθύρισε τὰς συμβουλὰς τοῦ σοβαροῦ καὶ σπουδαίου φίλου.

— Ἄκουσον, εἶπεν — ἡγάπα νὰ ἀρχίζῃ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον — ἄκουσον, αὐτὸς μοι τὸ εἶπε, καὶ ἐγὼ τὸ ἀπεστῆθισα: προφυλάξου, μὴ προεξοφλήσῃς τὸ μέλλον...

— Αὐτὰς: εἶπεν ἡ Γενεβιέθη, καίτοι δὲν ἠγνόει. Ποῖος λοιπὸν:

— Ὁ φίλος μου ὁ κ. δὲ Τουρζῆς. Δὲν τοῖμα νὰ τὰ εἶπῃ εἰς σέ... Σὺ τῷ ἐπιβάλλουσαι... Εἰς ἐμὲ λέγει τὰ πάντα. Εἶνε ὠραίος, δὲν ἔχει οὕτω, ὁ κ. Τουρζῆς: Πολὺ ὠραίος: Εἶπέ μοι... Περιγράφει μετὰ τὸν ὄρατον. Θέλεις: Διὰ νὰ εἰμπορῶ νὰ τὸν βλέπω μετὰ τὴν φαντασίαν μου.

— Εἶνε ὠφελὸς, εὐθυτενής, λίαν διακεκριμένος τὴν ἔψιν. Ἐχει τὸ ἦθος ψυχρὸν συνέμα καὶ γλυκὺ: ἔχει τὴν γενειάδα καὶ τὴν κόμην ξανθὴν.

— Σανθὴν: εἶπεν ἡ δυστυχῆς προσπαθοῦσα νὰ

ἐνθυμηθῇ — διότι ἤδη δὲν ἐνεθυμεῖτο πλέον — ὡσὰν σὲ λοιπὸν, ὅχι ὡσὰν τὸν πατέρα, οὔτε ὡσὰν ἐμὲ;

— Ἀκριβῶς. Ἐχει τὸ βλέμμα ἐλεύθερον, ὅπερ προσελκύει τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ τὴν φιλίαν. Καὶ πιστεύω, ὅτι ἡ καρδία του εἶνε πλήρης τρυφερότητος διὰ πάντα ὅστις ὑποφέρει.

— Ὡ! τὴν καρδίαν του, τὴν γνωρίζω. Αὐτὰ τὰ πράγματα, τὰ βλέπω καλλίον σου. Καὶ εἶμαι βεβαιοτάτη, ὅτι κατέχεις δλόκληρον τὴν καρδίαν του.

Γενεβιέθη κατέστη σιωπηλῆ. Κατόπιν, ἠσπάζθη τὴν παιδικὴν εἰς τοὺς δύο της ὀφθαλμοὺς, ἰσχυρότερον τοῦ συνήθους, καὶ ἀπεσύρθη.

— Ἄρα γε τὴν ἔκαμα νὰ θυμώσῃ; ἐσκέφθη ἡ τυφλή. Ὡ! ὄχι, ὄχι!

Μίαν ἐσπέραν ἡ κόμησας ἔλαβεν ἐκ Παρισίων δέματα, τὰ ὅποια ἐσπευσε νὰ περὶγγεῖλῃ νὰ φέρωσιν εἰς τὰ δωμάτια της, ἐνθα ἀπεσύρθη ἑνωρίς. Ὁ Ἐκτωρ, ἀδιαφορῶν, εἶχεν ἐξέλθει καὶ ἐκάπνιζεν ἐν σιγάρων ἐπὶ τοῦ ἐξώστου.

Τὴν ἐπαύριον τὸ πρωί, ἐκτύπησαν εἰς τὴν θύραν του. Ἐγραφεν.

— Εἰσέλθετε! εἶπε, χωρὶς ν' ἀνυψώσῃ τὸ βλέμμα, πιστεύων, ὅτι εἰσῆρχετο κανεὶς ὑπηρετής.

Ἡ θύρα ἠνοιχθη, εἰσῆλθε τις εἰς τὸ δωμάτιον. Ἐξηκολούθησε νὰ γράφῃ, καὶ κατόπιν, τελειώσας, ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν.

Ἐν τῷ ἴμα, ἔδειξε σημεῖον ἐκπλήξεως.

Εἶχεν ἐνώπιόν του νεώτατον μείρκα, δεκαεὶ ἢ δεκαοκτὼ ἐτῶν τὸ πολὺ.

— Σὺ, εἶπε, σὺ; Θέλεις νὰ ἐξηγηθῆς;

ἦτο ἡ Γενεβιέθη. Εἶχεν ἐνδυθῆ στολὴν κυνηγετικὴν, κομισθεῖσαν τὴν προτεραίαν, ὅτε καὶ τὴν εἶχε κατὰ πρῶτον δοκιμάσει τῇ βοθητῆ τῆς θαλαμηπόλου αὐτῆς.

Χιτῶν πτυχωτὸς ἐκ μαλλίνου σκωτικοῦ ὑφάσματος, πρασίνου καὶ βαθυκυάνου, κατήρχετο μέχρι τῶν γονάτων αὐτῆς. Ὁ ὑπενδύτης, ἐκ μέλανος ἀγγλικῆς βελούδου μὲ μικρὰ κεκομμένα κράσπεδα, ἐστολιζέτο μὲ σειρὰν μικρῶν ὀρειγάλκινων κομβίων. Ἐν τῇ περιβολῇ ταύτῃ, ἡ Γενεβιέθη ἦτο φιλάρεσκος συνάμα καὶ θελκτικὴ. Περινημίδες ἐκ δέρματος στιλπνοῦ περιέσφιγγον τὰς κνήμας της, καὶ ἐξηρχνίζοντο κάτωθεν πλατέος ἢ φουσκωτοῦ πανταλονίου. Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς ἔφερε πῖλον κεκοσμημένον μὲ κλάδον πρίνου. Σάκκος ἐκ ρωσσοῦ δέρματος μὲ πόρπην καὶ κλειθρον ἀργυρᾶ, ἐκρέματο ἐκ τοῦ ὤμου της: τὰς δὲ χεῖρας της, φερούσας χειρόκτια ἐκ λεπτοῦ δέρματος, ἐστήριζεν ἐπὶ τῆς κνήμης ἐνός τουφεκίου μικρῆς ὀκλῆς. Ἐμειδία, καὶ τὸ μείδιμά της ἦτο συνέμα καὶ ὑπερήφανον καὶ δειλόν. Ἠξίυρεν ὅτι ἦτο ὠραία, ἀλλ' ἀνέμενε καὶ μίαν φιλοφρόνησιν.

— Εἶνε ἀπλοῦστατον, εἶπεν. Ἀγαπᾷς τὴν θήραν μετὰ πάθος; λοιπὸν, θὰ κυνηγῶ μαζί σου. Ἐγραψα εἰς τὴν ράπτειάν μου, βλέπεις τὸ ἀριστοῦργημα της... Μήπως δὲν μὲ πηγαίνει καλά; Ἐλαβον ἐκ τοῦ ἱμάντος τῶν τουφεκίων σου τὸ ὄνομα τοῦ ὄπλοποιοῦ σου: Κ λ ω δ ἴ ν ο ς 38, β ο υ λ ε θ ἄ ρ τ ο ν τ ὶ ν Ἰ τ α λ ὶ ν. Ἦλθον εἰς σχέσεις μετ' αὐτοῦ καὶ ἡγόρασα τὸ τουφεκίον τούτου... Ὀκλῆς τῶν 24... ἀκούεις;

ὀκλῆς τῶν 24... Εἶπεν ἰπιμένοντα εἰς τὰς λέξεις ταύτας... εἶνε ὄπλον ἀγγλικόν, ὡς τὰ ἰδικά σου ἠθέλησα νὰ εἶνε μὲ τριπλοῦν ὄκλῃ... Τριπλοῦν ὄκλῃ, ἀκούεις;

Ἐτοίει χαριέστατον μωρφασμὸν λέγουσα ταῦτα κινουσα τὰ χεῖλη, ὡς ὅτε ἦτο μικρὰ καὶ ὁ μωρφασμα Τρέγγ τὴν ὑπεχρέου, διασκιδάζων, νὰ προσφέρῃ τὰς δυσκόλους ὀνομασίας τῆς μεσαιωνικῆς ὀπλοκοιτίας.

Ὁ Ἐκτωρ τὴν παρετήρει ἐπὶ μακρόν, χωρὶς ποσῶς νὰ ἐννοήσῃ ὁποία χάρις καὶ ὁποῖος ἔρωσ ἐνεπῆρχεν ἐν τῇ ἰδιοτροπιᾷ ἐκείνῃ. Ἡ Γενεβιέθη διέτρεχε τὸ δωμάτιον, κάμνουσα νὰ ἴχου ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τὰ ὑποδήματα αὐτῆς καὶ γελῶσα ἐξ ὅλης καρδίας.

— Δὲν μοὶ λείπει τίποτε, προσέθηκεν. Ἐγὼ καὶ φυσίγγια μόνον, ὅτι δὲν εἶμαι ἐπιδειξίμῃ εἰς τὸν χειρισμὸν τοῦ ὄπλου: ἀλλὰ μὲ τὸν καιρὸν θὰ συνηθίσω καὶ εἰς τοῦτο. Θὰ μὲ διδάξῃς σὺ... Δὲν λέγεις τίποτε;

Ἐκεῖνος ἔδωκε τὰ χεῖλη του καὶ ἔδεικνε μετῶπον δυσηρεστημένον.

— Μὴ νομίσης ὅτι θὰ σὲ συνοδεύω καθ' ἐκάστην. Τὸ τοιοῦτο θὰ ἦτο λίαν κοπιαστικόν. Ὅχι, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μόνον. Πόσον χαίρω, δὲν ἤξεύρεις! Θὰ προσπαθῆσω νὰ κανονίσω τὸ βῆμα μου πρὸς τὸ ἰδικόν σου: καὶ δὲν θὰ φρονεύω τοὺς κύνας! θὰ προσέχω!

Ἐπειτα πλησιάσασα, ἐκρεμάθη εἰς τὴν τράχηλον αὐτοῦ.

— Ποσῶς δὲν ὑποπτεύουσαι πόσον ἤμην κατ' αὐτὰς ἀπησχολημένη μετὰ τὰ ἀποκτήματά μου ταῦτα. Ἀνέγνωσα ὅλα τὰ κυνηγετικά σου βιβλία. Εἶμαι πολὺ δυνατὴ εἰς τὴν θεωρίαν... Ὡ! δύνασαι νὰ με ἐξετάσῃς!... Καὶ περὶ κυνηγίου μετὰ τὸν κύνα ἰστάμενον, καὶ περὶ κυνηγίου μετὰ κύνα τρέχοντα, εἴτε εἰς τὸ δάσος, εἴτε εἰς τὴν πεδιάδα: ἐπίσης καὶ περὶ τῆς ἀγωγῆς τῶν κυνῶν, περὶ γενεᾶς ἀγγλικῆς καὶ γαλλικῆς, περὶ τουφεκίων, περὶ πυρτίδος, περὶ μελῶδου... Ὅλα, ὅλα τὰ ἔμαθον... Ἐλα, κάμε μου μίαν ἐρώτησιν νὰ ἴδῃς...

Ὁ Μοντθριάν οὐδ' ὀλίως συνωφρυνθῆ τὴν παρετήρει μετ' ἦθος ψυχρὸν

— Ὅποια παραξένος ἰδέα! ἐψιθύρισε.

Ἡ Γενεβιέθη ἐσιώπησε, μετὰ τὴν καρδίαν συνεσφιγμένην, καὶ ἀμέσως δάκρυα ἦλθον εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς. Τετέλεσται πλέον! Τὸ ἠσθάνετο ἤδη. Καὶ ὅποια ἀποκάλυψις! Ἡ καρδία της δὲν ἔχει πλέον ἐν συμφωνίᾳ πρὸς τὴν ψυχὴν τοῦ συζύγου της, ἦτο λίαν μακρὰν αὐτῆς. Δὲν ἐνόουν πλέον ἀλλήλους. Ὁ Ἐκτωρ τὴν παρετήρει λεπτομερῶς, ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, καὶ ἡ Γενεβιέθη ἤρξατο νὰ ἐρυθριᾷ. Τῇ εἶχε φανῆ, ὅτι διέκρινε κατὰ εἰρηνικὸν εἰς τὰ βλέμματα τοῦ συζύγου της. Ἀναμφιβόλως, ἐν τῇ διανοίᾳ αὐτοῦ συνέκρινε τὴν λεπτοφυῆ καὶ ὀλίγον ζωηρὰν καλλονὴν τῆς συζύγου του, πρὸς τὴν εὐρωστοτέραν καὶ μάλλον προκλητικὴν ὠραϊότητα τῆς κυρίας δὲ Σιαντεραίν. Καὶ ἀκριβῶς ἡ σύγκρισις αὕτη ἔκαμνε τὴν κόμησας νὰ ἐρυθριᾷ, ὡς ἐὰν ὑφί-

στατο έπκφην μετά τινος άκθάρου άντικειμένου. Έν τούτοις, εύρε μίαν γλυκεϊάν φράσιν έπιπλήξεις.
— Σοί ζητώ συγγνώμην, Έκτορ, είνε παιδαριώδη αύτά τά όποια κάμνω... Ένόμιζον ότι πράττω καλώς, και ότι δέν θά σε δυσηρέστουν.

Και άπεσύρθη βραδέως. Έκείνος τήν άφήςε ν' άπέλθη. Η Γενεβιέθη είσήλθεν εις τά δωμάτια της, εθιώρησεν έαυτήν έντός κατόπτρου, έπειτα ήρξατο νά γελά ύψηλοφώνως.

— Άνόητε, έλεγε, τί διανοείσαι; Είνε δυνατόν ν' άνταγωνισθής πρós τήν κυρίαν δέ Σιαντεραιν; Είς τί σοί έρχοσαι μυσεν ή ιδιοτροπία σου; Είς τό νά ταπεινωθής, δεικνύουσα αύτῷ ότι είσαι κακοκαμωμένη, άδελφία, προσποιητή... ένῷ ή άλλη εκεί κάτω, μένει θριαμβεύουσα έν τῇ καλλονῇ της, ήτις καταβάλλει τήν ιδικήν μου! Άνόητος, άνόητος όπου ήμην!!

Είς λυγμός άνήλθεν εις τόν άρουργα αύτης. Εστῆριζε τάς δύο συνεσφιγμένες πυγμάς της επί των άμμάτων της, όπως κατακρατήσῃ τά δάκρυα, άτινα έν τῇ ύπερηφανεία της δέν έστεργε νά χύτῃ. Έπειτα, αίφνης, άληθώς παράφρων γυνομένη:

— Ά! θά τόν άναγκάσω νά μετανοήσῃ, νά αισθανθῇ τύψεις συνειδήσεως!

Έλαβε τό τουφέκιον αύτης, τό όποϊον είε ερίψει είσπερομένη, έθηκε φυσίγγιον, άνύψωσε τόν λυκόν, και λαβοῦσα αύτό έκ τῆς άκτιρίδος, τό έστῆριζεν επί τῆς καρδίας της, και έπίεσε δι' όλων αύτης τῶν δυνάμεων τήν σκανδάλην... Βιαία έκπυροσκόρησις άντήχησε, πληρώσασα καπνοῦ τό δωμάτιον... έν τούτοις, δέν είχε πληγωθῇ ή σφαίρα είχε δέ διέλθει κάτωθεν τοῦ βραχιόνος αύτης, διατρυπήσασα τό όπισθεν αύτης παραπετάσματα είχε δέ διέλθει τό στήθος, ώστε τό βελούδον τοῦ ύπενδύτου είχε κατῆ.

Τοιαύτη δέ ήτο ή έξαψίς τοῦ έξησθενημένου έγκεφάλου της, ώστε ήτο έτοιμη νά πυροβολήσῃ έν νέου, εάν ὁ σύζυγός της δέν προσέτρεχεν... Ξωμνησε πρós αύτήν... είδεν ότι δέν είχε πληγωθῇ... και ή συγκίνησίς του μετετρέπη τάχιστα εις όργήν.

— Τί είνε λοιπόν; είπει πώς διασκεδάσεις;

— Δέν πταίω... δέν είνε ιδιόν μου σφάλμα... άγνωσ πώς συνέβη τούτο... Είχον πληρώσει τό τουφεκίόν μου... ως παιδίον τό όποϊον χαίρεται παίζον με παιγνίδιον νειωσι κτηθέν... και ὁ πυροβολισμός άντήχησε... μή με έπιπλήττεις, τόσον έφοβήθην!! Δέν είνε σφάλμα ιδιόν μου, σε βιβαίω...

— Πολύ ώραιός σπουδός έκαμες... και μεί έκαυχάσο πρós μικροῦ δι' αύτάς... Άγύρασε κάλλιον μίαν κούκλαν, αύτη θά σοί είνε άβλαβής.

Ήνοιξε τό παραθυρον και έξεσπενδόνισεν έξ αύτου τό τουφεκίον εις τόν έξώστην μετά τσαούτης δυνάμεως, ώστε ὁ λυκός συνετρίβη.

Και έξῆλθε τοῦ δωματίου, χωρίς νά προσφέρῃ άλλην λέξιν. Και ή Γενεβιέθη, κινούσα τήν κεφαλήν:

— Ό έριος άπέθανεν... ὁ έριος άπέθανεν... είπε.

Έπειτα οί όφθαλμοί της έσκοτίσθησαν, και ιδρώς έκκλυσε τό μέτωπόν της· μόλις κατώρθωσε νά θάσῃ μέχρι τῆς μακρῆς έδρας, έφ' ής έξαπλωθεΐσα, έψιθύρισε:

— Μή με καθιστῆς άλλην Καρλότταν δι' Άλθρέτ!

Και αισθανομένη ότι κατ' όλίγον ή ζωή της διέρρεε: — Τό έπιθύμουν πολύ, μάλιστα, προσέθηκε, τό έπιθύμουν έξ όλης καρδίας...

Και έλειποθύμησεν.

ΣΤ'.

Άπό τῆς επαύριον ὁ Μοντβριάν έπνευλαβε τόν συνήθη βίον του. Όσον χρόνον δέν διήρχετο έν τῇ Πηγῇ τῆς Θεόλης, τόν έδαπάνα έν Ροσσεβῷ. Η κυρία δέ Σιαντεραιν και αύτός παρεδίδοντο εις τούς έρωτάς των άκράτητοι, και δις ή Γενεβιέθη έσχε τήν άτυχίαν νά εύρεθῇ άπέναντι αύτῶν. Έκλινε τήν κεφαλήν αισθανομένη ψυχός εισδύον μέχρι μυχῶν καρδίας, άλλ' οί όφθαλμοί της έμειναν ξηροί. Ήδη, δέν έκλειε πλέον. Έμεινε τό πλεϊστον τοῦ χρόνου εις τά ιδιαιτέρη αύτης δωμάτια, άναπολούσα και άναπαριστώσα κατὰ διάνοιαν τήν πλήρη δακρύων ζωήν της. Δέν μετέβαινε πλέον εις τό εύκτήριον τῆς Καρλόττας δι' Άλθρέτ, δέν μετέβαινε πλέον εις έπίσαιψιν τοῦ αγάλματος έν τῇ εκκλησίᾳ. Δέν είχε πλέον άναμνήσεις τῶν παραδόσεων, οὔτε όνειρα γλυκέα ή πικρά· είχεν εισέλθει εις τήν πραγματικότητα.

Ό σύζυγός της τήν έτῆρει τόσον μακράν τῶν υποθέσεων του, ώστε ή Γενεβιέθη ήγνώει πλέον εις τινα θέσιν εύρίσκατο ή περιουσία των. Όπως έβκινον τά πράγματα, ήτο βεβαία περί προτεχούς καταστροφῆς. Ήδη αί παρὰ τήν Βλουά γαίαι είχον πωληθῇ, ως έπίσης και ὁ μικρός πύργος τοῦ Βιδιέ, παρὰ τάς όχθας τοῦ Λεϊγῆρος, οὐχι μακράν τῆς Ροζιέρ. Ό Έκτωρ έκρημνίζετο, παρασυρθεϊς ύπό θυέλλας, και σπείρων τήν καταστροφήν πέριξ αύτου.

— Θά έχωμεν άκέρη περάσωμεν επί έξ μήνας, έλεγε καθ' έαυτήν ή Γενεβιέθη κατόπιν θά έπέλθη ή στενωχώρα.

Και χωρίς νά συλλογισθῇ, οὔτε έκυτήν, οὔτε τόν υϊόν της, οὔτε τήν Μαγδαληνήν, έπεκκλείετο τήν ένδειαν και έπόθει τήν έλεισιν αύτης, εάν συν ταύτη έπρόκειτο νά επανεύρῃ και τόν σύζυγόν της.

Έτρεφεν, έν τούτοις, άκόμη έλπίδας χιμερικής. Είχε πιστεύσει, ότι άρα ως έκλειεν ή έποχή τῶν κυνηγιών, ὁ Έκτωρ θά επανήρχετο εις αύτήν έξ άνάγκης, συναντόμενος σπανιώτερον μετά τῆς κυρίας δέ Σιαντεραιν.

Σχεδόν πάραυτα, ὁ Μοντβριάν τῇ άνήγγειλεν, ότι αί υποθέσεις του τόν καλοῦσιν εις Παρισίους. Και έπειδή έλησμήνησε νά έρωτήσῃ τήν σύζυγόν του εάν θέλῃ νά τόν συνοδεύσῃ, ή Γενεβιέθη τῷ είπε:

— Θά μεταβῶ εις Παρισίους μετά χαρῆς. Έχῶ φίλους νά συναντήσω εκεί... Και θά διέλθω λίαν εύχαρίστως ήμέρας τινάς εις τοῦ πατρός μου...

— Ω! περιττόν, αγαπητή μου, διότι μόνον εικοσιτέσσαρας ώρας, θά λείψω.

Έν τούτοις, έμεινε δεκαπέντε ήμέρας, και τήν επαύριον τῆς άναχωρήσεώς του ή κόμησσε έλαμβανε πέντε ή έξ άνωνόμους έπιστολάς, άγγελούσας αύτῇ, ότι ὁ Μοντβριάν είχε έπιβιβασθῇ τοῦ σιδηροδρόμου τῶν Παρισίων έν Σιάτρη όμοῦ με τήν κυρίαν δέ Σιαντεραιν. Άνέγνω τάς έπιστολάς ταύτας,

διότι ήτο ζηλότυπος. Άλλως, αί άτιμαίαι αύται ήσαν περιτταί. Έγίνωσθε τί ώφειλε νά υποβίση.

— Δέν δύναμαι νά περιμένω επί μείζονα χρόνον, είπε, πρέπει νά τεθῇ τέμα εις τήν κατασκαπιν ταύτην...

Και από τῆς ήμέρας εκείνης κατελάφη ύπό πυρετοῦ, οστις ήρξατο ν' άνακουῇ τοῦς περι αύτήν. Η έμεινε κατακλειστος έντός τοῦ κοιτῶνος αύτης, άρνούμενη νά έξέλθῃ, μή σιργουα νά λαβῃ άλλην και τροφήν· έξηπλοῦτο δέ, είτε επί τῆς μακρῆς έδρας, είτε επί τῆς κλίνης της, ένδεδυμένη, και διήρχετο δλόκληρον ήμέραν κρύπτουσα τήν κεφαλήν ύπό τά προσκεφάλια, ήμιλούσα καθ' έαυτήν, θίμα παραφροσύνης, έγκαταλειμμένη ύφ' όλου τοῦ θάρρους αύτης. Η ένδιέτριβεν εις τάς συνήθεις άτχολίας αύτης, άλλ' ήτο εύκολόν νά διακρίνη τις, ότι ή ψυχή της ήτο άποῦσα, και ότι τό σῶμα της μόνον ήτο παρόν. Συνήντα κάποτε τόν Τουρζῆ, ένίστε δέ και τόν μακρῆκα Τρέγκ, χωρίς νά τοῦς άναγνωρίσῃ, τοῦς παρῆρει περιεργως, ως πράττουσι τά παιδία, ή οί τρελάσι, και έλητῶνει νά τοῖς άπειθύνη τόν λόγον.

— Πρέπει νά επάγρυπνώμεν επί αύτης, είχεν είπει ὁ Τουρζῆς.

— Μάλιστα, φεῦ! διότι εις τήν κατασκαπιν τοῦ έρεθισμοῦ έν τῇ διατελεῖ, τά πάντα είνε δυνατά δι' αύτήν.

Ό Τρέγκ είχεν έγκατασταθῇ εις Λαμότ - Φειλύ από τινων ήμερῶν, έμπιστευθεϊς τό έν Παρισίους κατὰστημά του εις τήν πείραν τοῦ γηραιού ύπαλλήλου του Φρειδερίκου. Η άνήσυχος επαγρύπνησίς του δέν έχανε τήν Γενεβιέθην έκ τῶν όφθαλμῶν του. Έν τούτοις, άπαξ ή νεκρά γυνή έξηρανίσθη. Τήν είχον ίδει μεγάλως βήμασι διευθυνομένην εις τήν έξοχήν.

— Είχε τό ήθος λίαν άνωπόμονον, τῷ είλον οί χωρικοί.

Κατώρθωσε νά τήν φθάσῃ. Είχε διέλθει τά πλησιόχωρα δάση, είχε διαβῇ εις τάς γαίαις τοῦ Ροσσεβῷ, είχε σταματήσῃ κάτωθεν συμπλεγματος δένδρωι, και εκείθεν παρετήρει, εις τήν πεδιάδα, όλίγας εκατοντάδας μέτρων μακράν αύτης, τήν οικίαν τῆς Ρολάνδης, ής τινος τήν χάριν είχεν έλαττώσει όλίγον ή έκ τοῦ χειμῶνος καταστροφή.

— Τί κάμνεις αύτου, δυττυχές μου τέκνον, με αύτό τό ψυχός και με αύτήν τήν ύγρασίαν;

Η Γενεβιέθη άνετριχίασε, παρετήρησε μετ' έκπλήξεως τόν πατέρα της, και τίποτε δέν άπήντησε. Τά όμματά της και τά χείλη της ήσαν φλογερά, ὁ πυρετός τήν κατέτρωγεν.

— Άγαμεν, ως έπιστρέψωμεν εις τόν οϊκόν, τῇ είπε· μή μένεις εδώ πρós τι;

Έκείνη τόν ύπήκουσιν εύπειθώς. Ήτο τόσον άδύνακτος, ώστε έκλονίζετο. Ό Τρέγκ τήν έφερε σχεδόν εις τοῦς βραχιόνας αύτου, διά μέσου γαιῶν καλλιεργημένων και άτραπῶν.

Και τῇ ώμίλει, τῇ έδιδε σοφάς συμβουλάς, τήν έπέπληττε, φοβούμενος, έν τούτοις, μή τήν έξαγριώσῃ.

— Διατί άπεθαρρύνθης; Διατί έγκαταλείπεις;

Η πρώτη δυσχέρειά σε καταβάλλει, άνεν άντιστάσεως!... Σί έπίστευον ισχυροτέραν... Εάν ύπῆρχες πάντοτε εύτυχής, δίν θά έλάμβανες ποτέ τήν εύκαιρίαν νά δείξῃς τήν ψυχικήν ρώμην σου... τήν εύρίειν σου... Σῦ άφίεσαι εις τήν τύχην, με έκπλήττει, μεί προσενεῖς θλίψιν... Βέβαια, έννοῦ τήν λύπην σου... Έπληγώθη ή φιλοκυτία σου... Άλλά πρós πάντων, ὁ έριος σου... Ακμβάνεις σκληράν πείραν τοῦ βίου, αγαπητή μου κόρη... Άλλά δίν ύπῆρχουσι μόνον άνισοαί ήμέραι... Θά επανίδης, εστο βεβαία, και τόν φαιδρόνοντα ήλιον. Σί είχον είπει έν καιρῷ: "Άφες τάς θυέλλας νά παρέρχωνται. Έχε ύπομονήν. Άλλά προσφύλαξου έκ τῶν ρεμβασμῶν!"

Οί λόγοι τοῦ πατρός έφθνον μέχρι τοῦ πνεύματος αύτης, άλλ' οὐχι κατ' εῦθειαν. Ήσαν ως εάν ήμβλύνοντο έκ παχέος τινός καλύμματος, τό όποϊόν δέν τοῦς άφηνε νά διέρχωνται, είμη έν είδει κρότου δυσδιακρίτου και συγκεχυμένου.

Και έν τούτων δέν έπαρκασσετο ή θλίψις αύτης, έλικνίζετο μάλλον δίν έπαυε δέ νά παρκαλοῦθῇ ή φαντασία της μακρυνήν τινα μορφήν, ήτις τήν παρηκολούθει και κατὰ τάς ήμέρας τοῦ πυρετοῦ της και κατὰ τάς άγρύπνους νύκτας της. Και ὁ Τρέγκ περιφροντις, τῇ έλεγεν άκόμη:

— Άκουσε τόν γεροπατέρα σου... Τρέχεις πρós μεγάλην τινά συμφοράν... Δέν ήξείρω καλά τί μες άπειλεῖ... άλλ' είμαι βέβαιος, ότι εάν παραμελήσῃς τάς συμβουλάς μου, τό γῆρας μου θά τελειώσῃ με μεγάλην τινά θλίψιν... Και θά ήτο άδικόν αύτό... Γενεβιέθη, ένόμιζον ότι σε κατέστησα γυναίκα θορακλέαν, σεβαράν, υπερήφανον... Τούτο είνε δύσκολόν έν τῇ πράξει, τό γνωρίζω... Έν τούτοις, εάν τό ήθελες... Αύτη είνε στιγμή παραφροσύνης διά τόν άνδρα σου... άλλθῆς παραφροσύνη· αί άνδρες παρασύρονται ένίστε έκ τῶν κακῶν ένστικτῶν αύτῶν· τό τοιοῦτο έξεγειρεται πρὸ αύτοις, λάμπει, φλογίζει, καιεί, σθέννυται και καταρρέει. Πρέπει νά κύψωμεν τήν κεφαλήν, καθότι, είνε άδύνατον ν' άντιστῶμεν... ή άντίστασις θά έπέφερε μείζονας καταστροφάς... κύψονε τό μέτωπον, σοί λέγω...

(άκολουθεῖ)

ΟΙ ΟΤΤΕΝΤΩΤΟΙ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ

Άνέκαθεν οί ισχυροί τῆς γῆς είχον τήν μανίαν διατηρῆσαι συλλογάς σπανίων ζῶων, και μάλιστα άγρίων και σπάντων παντοίων, όχι βαλσαμομένων και άπεξηραμένων, άλλα ζώντων και άκμαίων. Συνέτεινον αί συλλογαί αύται πάντοτε, όχι μόνον πρós έκνοποίησιν τῆς περιεργείας και φιλοθεκμοσύνης, άλλα και πρós θεραπείαν τῆς ματαιοδοξίας, δεικνύουσαι έμπράκτως τήν έρ' όλης τῆς φύσεως κυριαρχίαν τῶν ισχυρῶν κυρίων των. Μάλιστα δέ είχον τοιαύτας συνθεσίας οί άπολυταρχικοί δεσπότης τῆς Ασίας, οί Πέρσαι, οί Άσσύριοι και άλλοι, ώστε

χαρακτηριστικόν της παντοδυναμίας είχε καταστήσει ή κτήσις λαμπρών κήπων μετά ζωολογικών συλλογών. Μήπως και εις αὐτὸν τὸν ὕψιστον τοῦ κόσμου μονάρχην, τὸν Ἰαχόβα, δὲν ἀποδίδει ή ἰουδαϊκὴ μυθολογία τὸν λαμπρότατον καὶ πλουσιώτατον τοιοῦτον παράδεισον, ἐν τῷ ὁποίῳ μετὰ τῶν ἄλλων ζῶων συναγελάζοντο καὶ οἱ προπάτορες τοῦ ἀνθρώπου Ἀδὰμ καὶ Εὐά, ὅπως τὴν σήμερον ἐν τοῖς ζωολογικοῖς κήποις τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς οἱ πιστότατοι ἐκείνων ἀπόγονοι καὶ μιμηταὶ Ὀττεντώτοι, Καλμουδοὶ, Ἀσαντοὶ, Ζουλοῦ, Ἐσκιμῶσι, Λάπωνες καὶ ἄλλοι, συναγελάζονται εἰρηνικῶς μετὰ θηρίων καὶ ἐλεφάντων καὶ στρουθοκαμήλων;

Ἀνάκθην λοιπὸν καὶ πάντοτε οἱ ἄνθρωποι ἠγάπησαν τοὺς ζωολογικοὺς κήπους, τοὺς παραδείσους. Μόνον οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες δὲν ἀναφέρονται ἔχοντας παρομοίαν συλλογὴν. ἀκριβῶς διότι οὐδέποτε εἶχον ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἀπολύτως κυρίως διαθέτοντας κατὰ τὰς ἀρέξεις τῶν τῶν πλοῦτον καὶ τὰς δυνάμεις τῆς χώρας. Οἱ Ῥωμαῖοι ὅμως καὶ δημοκράτουμένοι, ἐν τῇ παρακμῇ τῶν συνήθων πανταχόθεν τοῦ κόσμου ἀγρία θηρία γάρην θηριομαχίαν, ὅπως διεπύρουν καὶ ἀνθρώπους ἐπίτιδες τρεφομένους γάρην μονομαχίαν, εἰς μέγιστον ὅμως βαθμὸν ἀνεπτύχθη παρ' αὐτοῖς ἡ μανία αὕτη ἐπὶ τῶν αυτοκατόρων τῶν, ὅτε χιλιάδες λεόντων, πανθήρων, ὕαινῶν, τίγρεων καὶ ἄλλων σπανιστάτων ἀγρίων ζῶων, διὰ μεγίστων θυσίων χρέματα; καὶ ἀνθρώπων, πανταχόθεν τῆς γῆς περισυναγόμενοι, ἀφίνοντο νὰ ἀλλοσπαράσσονται ἐπὶ τῆς θεατρικῆς κωνίστρας ἢ νὰ παλαίσι μετ' ἀτυχῶν κατὰδίκων ἢ μονομάχων πρὸς ψυχαγωγίαν τοῦ κυριάρχου τῆς γῆς λαοῦ τῆς Ῥώμης! Αἱ περὶ τούτων εἰδήσεις τῶν ἀρχαίων συγγραφέων κατακνύουσι μυθώδεις καὶ ἀπίστευτοι καὶ ὅμως εἶνε ἀληθέστατοι. Ἐκ τῶν Ῥωμαίων δὲ μετεδόθη κατόπιν ἡ θηριομαχία αὕτη καὶ εἰς τοὺς ἐκ τῶν ἐρείπιων τῶν ἀναβλαστήσαντας νέους λαοὺς τῆς Εὐρώπης καὶ τὴν σήμερον τοιοῦτους ζωολογικο-βοτανικοὺς κήπους ἔχουσι ὄχι μόνον αἱ πρωτεύουσαι κρατῶν μεγάλων καὶ ἔδρα ἰσχυρῶν ἡγεμόνων πόλεις, τὸ Λονδίνον, οἱ Παρίσιοι, τὸ Βερολίνον, ἡ Βιέννη, ἡ Πετροῦπολις, ἡ Κωνσταντινούπολις, ἀλλὰ καὶ πολλὰ δευτερεύουσαι πόλεις, ὡς τὸ Ἀμβούργον, ἡ Φραγκφούρτη καὶ ἄλλαι. Διότι ἡ συντήρησις τοιοῦτου κήπου καὶ εὐκόλος εἶνε τὴν σήμερον καὶ ἐπιωφελῆς, μάλιστα χρηματικῶς, ὅπου πληρώνεται εἰσιτήριον εἰσόδου εἰς αὐτοὺς καθ' ὅσον, πάντες οἱ ἐν Εὐρώπῃ ζωολογικοὶ κήποι τῆς σήμερον εἶνε προσίτοι εἰς τὸν λαόν, πρὸς διδασκαλίαν καὶ ψυχαγωγίαν τοῦ ὁποίου συντηροῦνται, ἄλλοι μὲν ὅλως δωρεάν, ἄλλοι δὲ ἐπὶ μικρᾷ πληρωμῇ, ἐκτὸς τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει σουλτανικοῦ, ὅστις εἶνε ἀποκεκλεισμένος.

Οἱ Παρίσιοι, ὅπως πάντα τὰ τὸ ὑπερῶν μετὰ τοῦ ὀφελίμου συνδυάζοντα καθιδρύματα ἔχουσι πολυλαπλᾶ, οὕτω καὶ ζωολογικοὺς κήπους ἔχουσι δύο, τὸν μὲν ἕνα, Κήπον τῶν φυτῶν (Jardin des plantes) καλούμενον, ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὀχθῆς τοῦ ποταμοῦ Ἐπιφάνης, τὸν δ' ἕτερον, Κήπον

ζωολογικόν καὶ τοῦ ἐγκληματισμοῦ ἐπονομαζόμενον (Jardin zoologique d'acclimatation), ἐκτὸς τῆς πόλεως ἐν τινὶ μερίδι τοῦ Δάσου; τῆς Βολωνίας. Ὁ πρῶτος εἶνε ἀρχαιότατος, ἰδρυθεὶς κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 17ου αἰῶνος ὑπὸ τοῦ βοτανικοῦ Cuy de Labrosse, ἀνήκει εἰς τὸ κράτος, ἔχει πληρεστάτα συλλογὰς βοτανικὴν καὶ ζωολογικὴν καὶ μουσεῖα φυσικῆς ἱστορίας, ἀνθρωπολογικόν, ζωολογικόν καὶ ὄρνιθολογικόν, μετ' ἀμφιθεάτρων λαμπρῶν πρὸς διδασκαλίαν τῶν οἰκείων μαθημάτων. Εἶνε δὲ ἐκ τῶν πλουσιωτάτων, ἂν μὴ ὁ πάντων πλουσιώτατος, τοῦ κόσμου καὶ κατέχει ἑκτασιν 30 περίπου ἑκταρίων, ἤτοι τριακοσίων χιλιάδων τετραγωνικῶν μέτρων! Ἔχει καὶ τινὰ ἀρχαιότατα σπάνια δένδρα, μίαν κέδρον τοῦ Λιβάνου λ. γ. φυτευθεῖσαν τῷ 1735 καὶ μίαν ἀνακίαν φυτευθεῖσαν τῷ 1636. Ὁ δὲ δευτέρος τοιοῦτος κήπος εἶνε πολὺ νεώτερος καὶ ἰδιωτικὸς, ἡ συντήρησις δὲ καὶ ἐκμετάλλευσις αὐτοῦ εἶνε παραχωρημένη εἰς ἑταιρίαν, ἥτις οὐκ ὀλίγα ἐξ αὐτοῦ κερδαίνει, ἐν ᾧ συγχρόνως παρέχει μεγίστα; ὑπηρεσίας εἰς τὴν ἐπιστήμην καὶ εἰς τὸν τόπον διὰ τῶν ἐν αὐτῷ γινομένων ἀδιακόπων πειραμάτων ἐγκλιματισμοῦ παντοίων φυτῶν καὶ ζῶων καὶ συνδυασμοῦ τῶν γενῶν πρὸς παραγωγὴν νέων. Ἐνεθ' ἡ ἀληθῶς μένει ὁ ἐπισκέπτης, βλέπων τέχνη; βαθμῶν ἔχει προαγάγει ὁ ἄνθρωπος τὰς φυσικὰς ἐπιστήμας, ὥστε, ὡς ἄλλος Προμηθεὺς, καὶ νῆα γέννην ἀ δημιουργῆ.

Ἐν τούτῳ τῷ δευτέρῳ κήπῳ, τῷ τοῦ ἐγκληματισμοῦ, ὑπάρχουσι κατ' αὐτὰς καὶ οἱ Ὀττεντώτοι, περὶ τῶν ὁποίων κυρίως ἐνταῦθα πρόκειται. Ἡ ἑταιρία τοῦ κήπου, πρὸς αὔξησιν τῶν ἐκ τῶν εἰσιτηρίων εἰσοδημάτων τῆς, ὄχι μόνον μουσικῆς συμφωνίας δις καὶ τρίς τῆς ἑβδομάδος δίδει ἐν τῷ κήπῳ τούτῳ, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐκθέτει ἐν αὐτῷ διαφόρους ἀγρίων ἢ ἡμιαγρίων φυλάς ἐν τῇ φυσικῇ τῶν καταστάσει, ὅπως ζῶσι καὶ διάγουσι καὶ ἐν τῇ πατρίδι τῶν, ἐκ τῆς ὁποίας ἄλλοι ἀπατῆλως καὶ ἄλλοι διὰ τῆς βίας ἀποσπῶνται ὑπὸ ἐπιχειρηματικῶν κερδοσκοπῶν καὶ περιφέρονται πρὸς ἐκθέσιν ἀνά τὴν Εὐρώπην καὶ Ἀμερικὴν. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοιοῦτων ἐκθέσεων ὑπάρχει ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κήπου εὐρύτατος περιφρακτός λευκὸν, ἐντὸς τοῦ ὁποίου περιφέρονται ὠραῖοι τινες θνητοί, λεοπαρδάλεις, στρουθοκάμηλοι κτλ., ἐν τούτῳ δὲ τῷ λευκῷ στήνουσι τὰς καλύβας τῶν καὶ τὰ ἀτυχῆ ἀνθρωπόμορφα κτήνη, ὅσα περιοδικῶς ἐκτίθενται εἰς τὴν κοινὴν περιέργειαν τοῦ περὶ τὸ διαφανές περιφραγμὰ συσπειρωμένου λαοῦ. Ἐκεῖ λοιπὸν ὑπάρχουσι καὶ σήμερον 14 Ὀττεντώτοι, ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιά, ἐντὸς δύο καλυβῶν τοῦ διατιμωμένοι καὶ ἀκαταπαύστως περιφερόμενοι, καθήμενοι, ἐξαπλώνομενοι, ἄδοντες, χορεύοντες καὶ κηθίλου ἐκτυλίσσοντες τὴν καθημερινὴν συνήθη τῶν ζῶων πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν θεατῶν. Ἄς ἴδωμεν λοιπὸν τίνες εἶνε οἱ Ὀττεντώτοι καὶ πῶς ζῶσι.

Ἡ χώρα, τὴν ὁποίαν κατοικοῦσιν οἱ Ὀττεντώτοι, εὐρίσκειται εἰς τὰς ἐσχατίας τῆς μεσημβρινῆς Ἀφρικῆς, εἶνε δὲ ξηρὰ καὶ ἐλασινῆ, εἶδος ἐρήμου κατε-

περημένης ὑπὸ χλοερῶν δάσεων. Ἡ φυτεία τῆς οὔτε ἄφθορος εἶνε οὔτε πυκνὴ καὶ οὐδόλω; δὲ σχεδὸν καλλιεργεῖται ἡ γῆ. Καὶ ὅμως, ἀγαπῶσιν ἐμμανῶς οἱ Ὀττεντώτοι τὴν πενιχρὴν ἐκείνην πατρίδα τῶν, ὅπως οἱ Λάπωνες τοὺς αἰώνιους πάγους τῆς ἰδικῆς τῶν. Ὁ θεὸς, λέγουσιν, ἐνέκρωσεν οὕτω τὸν τόπον μας, ἡμεῖς ὅμως καὶ τοιοῦτον τὸν ἀγαπῶμεν ἐμμανῶς! Συμμερίζονται δ' αὐτὸν μετὰ πλῆθος; ζῶων καὶ ἐρπετῶν βλαβερῶν, καθ' ὃν ἀδιακόπως παλαίουσιν, διότι λέοντες, ἐλέφαντες, ὕαιναι, ἵπποπόταμοι, πάνθηρες, λεοπαρδάλεις, ὄσες ποικίλοι καὶ παρμέριστοι, καὶ ἄλλα τοιαῦτα ζῶα εἶνε συγκαταίκοι τῆς γῆς τῶν Ὀττεντώτων. Ἴσως δ' ἐκ τῆς αἰωνίας ταύτης πάλης πρὸς θανατηφόρα ζῶα καὶ πρὸς ἀλλήλους καὶ ἐκ τῶν καταδιωγμῶν τῶν ἄλλων φυλῶν τῆς Ἀφρικῆς, ὀλιγόστευσεν ἐπὶ τοσοῦτον ὁ ἀριθμὸς τῶν Ὀττεντώτων, οἵτινες ἄλλατε κατώκουσιν πολὺ εὐρυτέραν χώραν καὶ ἦσαν πολυαριθμότεροι, ὡς μαρτυροῦσιν οἱ πολλοὶ λοφώδεις τάφοι τῶν, οἱ εἰς μεγάλην ἀπόστασιν τῆς μεσημβρινῆς Ἀφρικῆς ἐγκατεσπαρμένοι. Ἄλλ' ὁ ἀμείλικτος θεομῶς τῆς διαλογίης, ὁ ἐπικρατῶν ἐν ὅλῃ τῇ φύσει, συνέτεινε βεβαίως ὄχι ὀλίγον καὶ οὕτως εἰς τὸν ἐξαρτισμὸν τῶν Ὀττεντώτων, οἵτινες καὶ μετ' οὐ πολὺ βεβαίως καὶ ὀλοτελῶς θὰ ἐκλείψουσιν ἐκ τοῦ προσώπου τῆς γῆς, ὡς καὶ ἄλλαι παρόμοιαι τῶν φυλαῖ ἀνθρώπων.

Οἱ μέχρι σήμερον περισσώζομενοι Ὀττεντώτοι δικαιοῦνται εἰς τέσσαρας φυλάς, τοὺς κυρίως Ὀττεντώτους καλούμενους, τοὺς Νομάκας, τοὺς Κοράνας καὶ τοὺς Βουσμάνους, οἵτινες τελευταῖοι, εἶνε καὶ κατώτατοι πάντων ὡς πρὸς τὸν ἀνθρωπισμὸν.

Ἀνάστημα ἔχουσιν οἱ Ὀττεντώτοι ὕψλόν, σῶμα εὐστάλεις καὶ εὐλόγιστον, χροῖμα κιτρινοκόκκινον καὶ μέλα τοῦ σώματος κανονικῶς, ἐκτὸς τῆς ρινῆς, τὴν ὁποίαν αἱ μητέρες πιέζουσιν εἰς τὰ νεογνὰ καὶ καθιστῶσιν αὐτὴν πλατείαν καὶ χαμηλὴν. Τοῦτο θεωρεῖται τὸ ἄκρον ἄκρον τῆς καλλονῆς παρ' αὐτοῖς. Αἱ γυναῖκες ὅμως ἔχουσι φυσικὴν τινὰ ἰδιότητα, καθιστῶσαν αὐταῖς περιττὴν τὴν γρήσιν ἐπικωλιῶν τοῦ τυροῦ, διότι, ἔχουσι φύσει ἐξογκωμένους τοὺς κόλπους εἰς μέγαν βαθμὸν, ὥστε καίπερ εὐθυτενῶς; βραδίζουσαι θέτουσιν ὀπισθὲν τῶν, ἐπὶ τοῦ φυσικοῦ τούτου στήματος, τὰ βρέθη τῶν. Ἡ θέα τῆς ἐπικωλιῶν ταύτης καμπύρας τῶν Ὀττεντώτων γυναικῶν ἕκαμον ἴσως τὰς κυρίας τῶν Παρισίων, ν' ἀργίσουσιν ἐγκταλείπουσαι τὰ εἰδεχθῆ ἐκεῖνα ἐπιστάγματα τῶν, διὰ νὰ μὴ ὀμοιάζωσι πρὸς τὰ; Ὀττεντώτας. Καὶ τοῦτο καλόν!

Ἐνδύματα οἱ Ὀττεντώτοι δὲν ἔχουσι διόλου, διότι ὅ,τι φέρουσιν ἐπάνω τῶν μάλλον μερικᾷ τινὰ μερῶν τοῦ σώματος καλύμματα εἶνε ἡ ἐνδύματα. Ὀλόκληρος δὲ πλ. ἡ στολή τῶν συνίσταται ἀπὸ κοντὸν τι περὶ τὰ αἰδοῖα κάλυμμα καὶ ἀπὸ εἶδος μανθῶς δερματίνου, τὸν ὁποῖον φέρουσιν ἐπὶ τῆς ράγως, τὸ μὲν θέρος μετὰ τὸ τρίγωμα πρὸς τὰ ἔξω, τὸν δὲ χειμῶνα πρὸς τὸ σῶμα. Ἐπὶ δὲ τῆς κεφαλῆς θέτουσι δερματίνον ἐπίπεδον σκῆτρον, ὡς ὁ βουλγαρικὸς, τὸν ὁποῖον καὶ ἂν δρε; καὶ γυναῖκες κοσμοῦσι διὰ πτερῶν. Ἐκτὸς τού-

των δ' αἱ γυναῖκες κρεμῶσιν ἐκ τῶν ὠτων πολλὰ καὶ ποικίλα δερμάτινα ἢ κοκκάλινα ἢ μετάλλινα ἐνώτια, καὶ καλύπτουσι τὰς κνήμας καὶ τοὺς βραχίονας διὰ πλῆθος βραχιολίων ἐκ τῶν αὐτῶν ὕλων, ἔτι δὲ χρωματίζουσι διὰ παρειῶν ἐρυθροῶν γραμμῶν τὸ πρόσωπον, τὸ δ' ἄλλο σῶμα ἀλείφουσι διὰ πάγους ἢ διὰ βουτύρου ἀναμειγμένου με κιτρινοκόκκινόν τι χροῖμα, ὥστε φίνωνται ὡς ἐξωγραφισμένοι ὅταν εἶνε ἐν πλῆρει στολισμῷ, καὶ ὄζουσιν ἀηδῶς.

Τὰ δὲ ὄπλα τῶν Ὀττεντώτων εἶνε ὅποια καὶ τὰ τῶν Ζουλοῦ, στενόμακρος πλεκτὴ ἢ δερματίνη ἀσπίς, δόρυ, τὸ περιβόητον ζαγαί, ὑπὸ τοῦ ὁποῖου τόσοι Ἀγγλοὶ εὗρον τὸν θάνατον πρὸ τινῶν ἐτῶν ἐν Ζουλουλάνδῃ, τόξον καὶ φαρέτρα πλήρης βελῶν με ὀστεινῆν καὶ σχεδὸν πάντοτε δλητηρισμένην ἀκωκὴν. Με τὸν ἀπλούστατον τοῦτον ἐπλισμὸν ἀντεπεξέρχεται, ὄχι μόνον κατ' ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ κατὰ τῶν φοβερῶν θηρίων τῆς χώρας του, τὰ ὅποια συχνότατα, γάρη; εἰς τὴν ἀπίστευτον εὐκινησίαν καὶ ἐπιτηδειότητά του, νικᾷ. Παράδοξος δ' εἶνε ὁ τρόπος, καθ' ὃν τιμῶσι τοὺς νικητὰς φοβεροῦ τινος θηρίου, λέοντος, τίγρεως κτλ. Ὁ νικητῆς; ἐξαπλύεται ἐν τῷ μέσῳ καλύβης τινος, οἱ δὲ τῆς φρατρίας ἄνδρες περικυκλοῦσιν αὐτὸν, τὸν ἐγκωμιάζουσι καὶ ἔπειτα, ἀρχίζοντας τοῦ πατριάρχου, τὸν κατ' οὐροῦ σι ν ὀλοι κατὰ σειρὰν, οὕτω δὲ δίδουσιν αὐτῷ τὸ βράπτισμα τοῦ ἡρωισμοῦ καὶ τῆς ἀνδρείας, ἀντὶ νὰ γρίζουσιν αὐτὸν ἐλαίῳ, ὅποῖον δὲν ἔχουσι.

Τὰ δὲ οἰκήματα τῶν Ὀττεντώτων εἶνε πρόχειροι κατασκευαζόμενα ἐκ φλοιοῦ ἢ φυλλωμάτων δένδρων ἡμικυκλοειδεῖς καλύβαι, με ἐν μόνον ἀνοιγμὰ ὡς θύραν καὶ παράθυρον συγχρόνως. Ἐν τῷ μέσῳ τῶν καλυβῶν τούτων ὑπάρχει λάκκος πάντοτε καπνίζων, χρησιμεύων ὡς ἐστία, περίξ δ' αὐτοῦ καὶ κατὰ τοὺς τοίχους τοῦ οἰκήματος, ὑπάρχουσι τόσοι ἄλλοι στενόμακροι, ταροειδεῖς, ἐν τῷ μέσῳ βαθύτεροι, λάκκοι, ὅσοι εἶνε οἱ κάτοικοι τῆς καλύβης. Οἱ λάκκοι οὗτοι, ἐστρωμένοι διὰ φυλλωμάτων, εἶνε αἱ κλῖναι τῶν Ὀττεντώτων, τῶν ὁποίων ἕκαστος κοιμᾶται χωριστᾷ. Εἰς τούτους λοιπὸν χάνονται ἀνάσκελα εἰς τρόπον, ὥστε τὰ γόνατα πλησιάζουσι τὴν σιαγόνα, οἰνοῖ εἰς δύο διπλωμένα. Ἐπιπλα δ' ἐν ταῖς καλύβαις ταύταις παντελῶς ἐλλείπουσι. Μόνον χωμάτινὰ τινὰ ἀγγεῖα τῆς μαγειρικῆς καὶ δι' ὕδωρ καὶ γάλα καὶ σακκοῦλαι τινὲς ἀποστάζουσαι ξυνογάλακτος ἢ βουτύρου κρέμανται ἐκ τῶν τοίχων, τὰ δὲ ὄπλα τῶν κρατοῦσι πάντοτε σχεδὸν εἰς χεῖρας. Δὲν κατοικοῦσι δὲ μεμονωμένως καλύβας, ἀλλὰ κατὰ φρατρίας σχηματίζουσιν ἕκαστος μικρὰ χωρία, τὰ ὅποια συχνάκις μεταποτίζουσι. Πρὸς τοῦτο ἐκλέγουσιν, ὡς οἱ Ἀθίγγανοι, μέρος τι πλησίον ὕδατος καὶ χλόης; ἐκεῖ κατασκευάζουσι τὰς καλύβας τῶν περὶ εὐρὴν γῶρον, τὸν ὅποῖον ἀφίνουσιν εἰς τὸ μέσον ἐλεύθερον διὰ τὰ κτήνη καὶ ποιμνιά τῶν, ἀπὸ κοινοῦ καὶ φυλαττόμενα καὶ βοσκάμενα περιοδικῶς ὑπὸ τῶν μελῶν τῆς φρατρίας. Τὴν δὲ φυλακὴν τῆς μόνης; ταύτης; περιουσίας τῶν Ὀττεντώτων ἐν καιρῷ νικητῆς; ἔχουσιν ὄχι σκύλοι, ἀλλὰ 4—5 ταῦροι, λαμ-

πρά και υπερήφανα ζώα, τὰ ὅποια ὅταν ὑπερκαθῶσι πλησιάζοντα πολέμιον, ἄνθρωπον ἢ θηρία, ἀναστατώνουσι τὸ χωρίον διὰ τῶν μυκηθμῶν των, πάντες δ' ἐξομῶσι μὲ τὰ ὄπλα, τὰ ὅποια καὶ κοιμώμενοι δὲν ἀποθέτουσιν ἐκ τῶν χειρῶν. Ἐν τούτοις, ἢ ἀπὸ κοινοῦ αὐτὰ φύλαξις τῆς περιουσίας των δὲν συνεπάγεται καὶ ἀπὸ κοινοῦ ἐκμετάλλευσιν αὐτῆς, ἀλλ' ὁ καθείς ἔχει τὰ ἴδια ζῶα ὡς κτήν τῶν. Τὴν δὲ δικαιοσύνην μεταξὺ αὐτοῦ ἀσχετὸν μὲν συνήθως ὁ γερνότερος τῆς φρατρίας, ἐν σπουδαίαις ὁμοῦ περιστάσεσι καὶ συνέλευσις πάντων τῶν μελῶν τῆς φρατρίας, ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδίων, τὰ ὅποια πάντα ἔχουσι ἴσην ψῆφον! Ἄλλως τε, καὶ, ἐκτὸς τοῦ ὅταν προέκηται περὶ ἀλλαγῆς χωρίου, σπανιότατα παρέχουσι τὰ μέλη φρατρίας τινὸς πράγματα εἰς τὸ κοινὸν των διότι γενικῶς οἱ Ὀττεντῶται εἶνε χαροκτῆρος καλοκλήθου καὶ ἠπίου καὶ ἔχουσι μεγάλην τάσιν πρὸς τὸ ἀλληλοθεῖν. Τοῦτο δὲ δὲν τὸ διδάσκονται ὑπὸ τῆς θρησκείας των διότι ταυτὴν σχεδὸν δὲν ἔχουσι. Πιστεύουσι μὲν ὅτι ὑπάρχει θεμιουργός τις θεός, κατοικῶν πέραν, μακρὰν τῆς γῆς, ὁ θεὸς ὁμοῦ οὗτος εἶνε «Καλὸς γέρον», μὴ θυνάμενος ὡς ἐκ τῆς ἀποστάσεως καὶ μὴ θέλων νὰ σκοτιζῆται περὶ τοῦ τί πράττουσιν ἐπὶ γῆς οἱ ἄνθρωποι». φρονοῦσιν οἱ Ὀττεντῶται. Τοῦτου ἕνεκα καὶ λατρεία τοῦ θεοῦ οὐδεμίαν ὑπάρχει παρ' αὐτοῖς, ὥστε λείπουσι καὶ ἱερεῖς καὶ μάντιες καὶ μάγοι κλπ. Περὶ ζωῆς μετὰ θάνατον οὐδεμίαν ἔχει ἰδέαν ὁ Ὀττεντῶτης, διὸ οὔτε φροντίζει νὰ ἐξέλθῃ τὸ θεῖον. Μόνον πρὸς τὴν σελήνην αἰσθάνονται ἰδιαιτέρην ἀδυναμίαν καὶ ὑποδέχονται πᾶσαν νέαν τῆς ἐμφάνισιν μετὰ χορῶν καὶ ἀλλαγμῶν καὶ παντοίων ἐκφράσεων χαρᾶς. Εἶνε ἡ μόνη λατρεία τοῦ Ὀττεντῶτου.

Ὡς πρὸς δὲ τὸν γάμον, οἱ Ὀττεντῶται ἔχουσι ἐν χρήσει τὴν πολυγαμίαν, χωρὶς ὁμοῦ νὰ κληρονομήσιν αὐτῆς κατάχρησιν δύο ἢ τρεῖς γυναῖκες ἀκούσι συνήθως καὶ εἰς τὸν εὐπορώτατον αὐτῶν. Ὁ γάμος των γίνεται ἀπλοῦστατα· οἱ ὑπανδρευόμενοι θυκοῦσιν ἀπὸ κοινοῦ ἀγγεῖόν τι καὶ ἀνταλλάσσουσι κέρατα (!) ἐλάφου, τὸ δὲ ὑπόλοιπον τῆς ἡμέρας ἐξοδεύουσιν ἐργαζόμενοι μέχρι ἐσπέρας, διὰ νὰ δείξωσιν ὅτι συνδέονται εἰς κοινὸν πόνον καὶ ἀγῶνα. Τὸ δὲ διαζύγιον γίνεται ἄνευ οὐδεμιᾶς τελετῆς. Ἡ μοιχεία τῶν γυναικῶν τιμωρεῖται διὰ θανάτου. Ἡ δὲ χήρα δύναται νὰ ὑπανδρευθῇ ἐκ νέου, ἀλλὰ μόνον πεντάκις, πρὸς τοῦτο δ' ἀποκόπτει μετὰ πᾶσαν χρείαν τὸ ἄκρον ἐνὸς δακτύλου τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς, ἀρχομένη ἀπὸ τοῦ μικροτέρου. Ὅστε μετὰ πέντε χρείας δὲν ἔχει πλέον σωστὸν δακτύλον, οὐδὲ τὸ δικαίωμα νὰ ὑπανδρευθῇ ἐκ νέου. Ἀπερίγραπτος δ' εἶνε ἡ στοργὴ τῶν Ὀττεντῶτων γυναικῶν πρὸς τὰ τέκνα των, ὁμοιάζουσαν κατὰ τοῦτο τὰς πιθήκους. Ὁ θέλων νὰ συλλάβῃ γυναῖκα ἐξ αὐτῶν, ἀρκεῖ νὰ συλλάβῃ ἐν τέκνον τῆς εὐθὺς ἢ μήτηρ προσέρχεται αἰμαλώτως χάριν αὐτοῦ. Γλωττῶν δ' οἱ Ὀττεντῶται ἔχουσι πτωχοτάτην, ἀσχετατικὸν καὶ κηκόνην. Ὅταν οὐλοῦσι νομίζῃ τις ὅτι

σικὴ των ἔρρινος, ὡς ἡ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις μας, καὶ μονότονος καὶ μελαγχολικὴ, ἀνάλογος δ' εἶνε καὶ ὁ χορὸς των, ὅπως ἀρχικῶς, ἄνευ τερπνῶν καὶ παικίλων κινήσεων ἴστανται κύκλω, ἄδουσιν ὁμοῦ, κρατοῦσι τὰς χεῖρας καὶ συγχρόνως χορεύουσι χωρὶς σχεδὸν ν' ἀλλάσσωσι τόπον, δηλ. «Σίκο τὸνα σου ποδάρι, βάλε τᾶλλο σου ποδάρι, πάει λένοντας».

Τοιοῦτοι ἐν ἀμυδρᾷ σκιαγραφίᾳ οἱ Ὀττεντῶται, τῶν ὅποιον 14 ἀντιπρόσωποι ἱκανοποιοῦσι σήμερον τὴν περιεργίαν τῶν Παρισινῶν, τρέμοντες ὑπὸ τοῦ ψυχῆς τοῦ ἀσυνήθους αὐτοῖς κλίματος τούτου. Τί ἐστὶ χάριμα, ἀγνοοῦσιν οἱ εὐτυχεῖς οὗτοι θνητοί. Ἡ ἀνταλλαγὴ εἶνε ἡ μόνη των ἐμπορία. Ἄλλως τε καὶ εἶνε ὀλιγαρκέστατοι, ὑποφέροντες ἡμέρας πολλὰς τὴν πείναν. Ἡ τροφὴ των εἶνε συνήθως γάλα, τυρὸς καὶ βούτυρον, πάντα τὰ ἐρπετὰ καὶ τὰ ἐντομα, ὅσα τοῖς εἶνε πρόχειρα, ὄφεις, σαῦραι, φύλλοι, σφαιραὶ, μύρμηκες, κηρίδες κτλ., ἐνίοτε δὲ καὶ κρέας ἡμερῶν ἢ ἄγριον· τότε δὲ μόνον τρώγουσι πολὺ, πρὰ πολλῶν ἄλλοις περιστρέφουσι τὴν στόμαχον, διὰ ν' ἀντέξωσιν εἰς τὴν πείναν, ἐξ ὀκνηρίας.

Τὸ περιεργότατον δὲ μέλος τῆς ἐν Πικριτίοις νῦν εὐρισκόμενης σπείρας, εἶνε ἀναντιρρότως τερστρακοντούτις γυνή, Λισβέθ καλουμένη, ἥτις μακροθῆν θεομένη ὁμοιάζει πρὸς πίθον· τὸσον εἶνε πηχεῖα καὶ ὀλοστρόγγυλος εἰς ὅλα τὰ τὰ μέλη. Ταυτὴ δ' οὕσα περιφέρεται, ἢ μάλλον κυλινδεῖται ἀνά τὸν λαιμῶνα καὶ, ὅταν κουρασθῇ, ἐξαπλοῦται κατὰ γῆς ὡς βαρέλιον, πρὸς μεγίστην θυμαδίαν τῶν θεατῶν, οἵτινες οὐδέποτε ἄλλοτε εἶδον τὸσον πηχεῖαν γυναῖκα.

Οἱ Ὀττεντῶται ἐξαλείφονται, ὡς εἶπον, ὀλονέντο πρόσωπον τῆς γῆς, δὲν θὰ παρέλθωσι δι' βεβαίως κίονας καὶ μόνον ἐν τοῖς μουσείοις θὰ ὑπάρχωσι τοιοῦτοι βαλσακωμένοι. Οἱ νῦν τὴν Ἑβραίων περιεργόμενοι εἶνε ἐκ των ὀλίγων ἐτι ὑπαρχόντων τῆς φυλῆς των.

ΤΑ ΕΝ ΤΟΙΣ ΣΧΟΛΕΙΟΙΣ ΠΙΓΝΙΑ ΚΑΙ Η ΦΥΣΙΚΗ ΑΝΑΤΡΟΦΗ

Ἡ ἀθλητικὴ ἀνατροφή κατέστη τοῦ σωματοῦ Πικρητηρήθη, ὅτι ὅσω περισσότερον ὁ ἄνθρωπος ἐκπολιτίζεται καὶ πολλαπλασιάζει τὸν ἀριθμὸν τῶν βιολογικῶν ἐργαλείων, τόσο μεγαλύτεραν ἀνάγκην ἔχει νὰ καταπολεμῇ δι' ἐιδικῶν ἀσκήσεων τὴν παρκαμῆν αὐτοῦ, ὡς ατόμου καὶ ὡς φυλῆς, τὴν προερχομένην ἀκριβῶς ἐκ τοῦ πολιτικοῦ. Ὁ ἀγριάνθρωπος, ὡς ὁ λύκος, ἀναπτύσσει ἐκ φύσεως τὰς δυνάμεις του, διότι αὐταὶ εἶνε ἡ ἕλυνά του, ὁ βιοπορισμὸς του, τὸ μόνον μέσον τῆς μετακινήσεώς του· ἡ τῶν μυῶν ἀδυναμία ἰσοδυναμεῖ παρ' αὐτῶ ἀτόχημα πρὸς αὐτοκτονίαν. Ἄλλ' ὁ ἄνθρωπος τοῦ δεκάτου ἐκνάτου αἰῶνος, πάνοπλος ἐνεκα τῶν ἐπιτηδευμάτων ἐπιστημῶν του, διὰ τῶν ἀτμομηχανῶν καὶ τῶν πε-

Μεῖα ἐπίσκεψις εἰς Ἑτων

λυκρότων πυροβόλων του, ἤλθε στιγμή καθ' ἣν ἴφραν τάσθη ὅτι δικαιοῦται νὰ περιφρονῆσῃ τὴν μυϊκὴν ἰσχύν, ὡς μέτον ὑπεροχῆς δῆθεν λίαν ἀπνοχαιωμένον, καὶ νὰ ὑποθέτῃ, ἐναθρονημένος, ὅτι τὸ ἐγκεφαλικὸν κύτταρον εἶνε τὸ μόνον δεσπότην στοιχείον, τὸ μόνον ὅπερ δεῖται θεραπείας, ἀναπτύξεως καὶ ἐνισχύσεως.

Ἄλλ' ἰδοὺ νῦν, ὅτι ἀνγκυλωρεῖ τὴν πλάνην του. Ἄνγκυλωρεῖ, ὅτι τὰ πάντα συνδέονται ἐν τῷ ὀργανισμῷ, μέχρι μάλιστα τοῦ βηχμοῦ καθ' ὃν εἰς τὴν μάρρωσιν ἐνὸς ἰσχυροῦ ἐγκεφαλοῦ συμβάλλει ἐνίοτε ἡ ἀπόκτησις καλῶν μυῶνων. Ὅπως ὅποτε τοῦτο νῦν θεωρεῖται ἀπαραίτητον εἰς τὴν ἰσορροπίαν τῶν ζωϊκῶν δυνάμεων, τοῦτέστιν εἰς τὴν υγείαν, εἰς τὸ πολυτιμότερον τῶν ἀγαθῶν. Ἄλλως δὲ, αὐτὸς οὗτος ὁ ἐγκωμισζόμενος πολιτισμὸς μεταξὺ τῶνων ἄλλων ἀπρόοπτων ἀποτελεσμάτων, δὲν μᾶς ἐπανάγαγεν εἰς τὴν καθολικὴν καὶ ὑποχρεωτικὴν στρατολογίαν; Ἐκαστος πολίτης ἐγένετο στρατιώτης. Ἄλλ' ἡ πρώτη ἀνάγκη διὰ τὸν στρατιώτην, ἡ ἰσχυροτέρα ἀμυνα δι' αὐτόν, εἶνε πάντοτε ἡ σωματικὴ ῥώμη, ἡ δεξιότης καὶ ἡ εὐκίνησις. Καὶ διὰ τοῦτο ἡ σωμαστική, ἡ τόσο περιφρονηθεῖσα καὶ περὶ ἐληθεῖσα κατὰ τοὺς πρὸ ἡμῶν χρόνους, περὶσταται νῦν καὶ ὡς ἐθνικὸν καθήκον καὶ ὡς ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη τοῦ ατόμου.

Ἄμα τῇ γενικεύσει τῶν ἰδεῶν τούτων, οἱ ὀρθολογισμοὶ πάντων ἐστράφησαν πρὸς τὴν Ἀγγλίαν, ὅπου ὁ ἀγῶν τῆς ἀντιδράσεως κατὰ κλίματος ὑγροῦ, καὶ ἄλλαι τοπικαὶ ἰδιορρυθμίαι, ἀπὸ πολλοῦ χρόνου εἶχον πολλαπλασιάσει καὶ ἀναπτύξει τὰ ἐν ταῖς σχολαῖσι γυμναστικὰ παίγνια. Ὁ Βέλλιγγτων εἶχεν εἰπεῖ ὀρθότατα, ὅτι ἡ μάχη τοῦ Οὐατερλώ προητοιμασθῆ ἐπὶ τῶν πεδίων τοῦ Κρίκετ τῶν ἀγγλικῶν σχολῶν. Ἀνεγνωρίσθη δὲ ὑπὸ πάντων, ὅτι ἡ ἀληθὴς αἰτία τῆς πρωτοφανοῦς ἐξαπλώσεως καὶ διαδόσεως τῆς ἀγγλοσαξωνικῆς φυλῆς, τῆς βιομηχανικῆς ἀκμῆς καὶ τῆς ἀποικιακῆς εὐδοκίμησεως αὐτῆς, ἐγκριεται εἰς τὰς ἀνδρικὰς ἀρετὰς, ἃς προσκτάται ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας. Καὶ τότε πιστεύοντες, ὅτι ἡ καλλιτέρας μέθοδος καὶ ἡ ἀπλοῦστερα εἶνε ν' ἀντιγραφῆ κατὰ γράμμα ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ τὸ σύνολον τοῦ συστήματος, πρότεινον τινες νὰ εἰσπληθῶσιν εἰς Ἑλλάδα τὰ γυμναστικὰ παίγνια τοῦ Ἠνωμένου Βασιλείου, ὡς εἰσάγονται οἱ ἑρευτικοὶ κύνας καὶ οἱ ἵπποι τῶν δρόμων. Πολλὰ τοιαῦτα δοκμαὶ ἐγένοντο, δραστηρίως ὑποστηρικθεῖσαι ὑπὸ τοῦ τύπου καὶ τῆς κοινῆς γνώμης· ἂν δὲ τ' ἀποτελέσματα δὲν ἐστέφθησαν ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας, αἰτία ἦν, τὸ ὅτι τὸ σύστημα δὲν ἐτροποποιήθη προσφόρως πρὸς τὴν ἐθνικὴν ἡμῶν ἰδιοσυγκρασίαν.

Ἐπὶ τὴν ἐποψὴν ταύτην εὐρισκόμεθα ἐτι εἰς τὴν εὐάρεστον θέσιν τοῦ ν' ἀρχίσωμεν ἐντελῶς ἐξ ἀρχῆς τὴν ἐφαρμογὴν οἰουδῆτος συστήματος, καθότι δυστυχῶς σήμερον οὐδὲν σχεδὸν ἔχουμεν. Τὶ καλὸν ἐστυχοῦσιν εἶναι, πρὶν ἢ παραθεθῶμεν τὸ ἀγγλικὸν σύστημα, νὰ σπουδάσωμεν αὐτὸ ἐπιτοπῶς καὶ μετ' ἀμεροληψίας· οὕτω δὲ μόνον θὰ ἐνοήσωμεν τί πρέπει νὰ λάβωμεν παρ' αὐτοῦ καὶ τί ν' ἀφίσωμεν.

Ὁ θέλων νὰ σχηματίσῃ ἀκριβῆ ἰδέαν περὶ τοῦ σχολικοῦ βίου, ὡς ἐνοοῦσιν αὐτὸν οἱ ἄγγλοι, πρέπει ἐν πρώτοις νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Ἑτων. Ἐκεῖ εἶνε τὸ παραδειγμα ὅπερ ἀκολουθοῦσι ἰγγύθιν ἢ πόρροθιν πᾶσαι καὶ ἀγγλικαὶ σχολαί, τὸ πρότυπον σχολείων ἐξ οὗ ἀπεροίτησαν οἱ μεγαλύτεροι τῶν ἀνδρῶν τῆς Ἀγγλίας, οἱ Γλαδσταίνας, οἱ Ρῶσσελ, οἱ Ροβέρτοι Πήλ, οἱ Πίτ, καὶ πολλοὶ ἄλλοι. Ἐχει πάντα τὰ προσόντα δι' ὧν ἐν τῇ ἐθνικῇ σφαιρῇ κατέχει τὴν πρώτην θέσιν, ἥτις τὸν ἱστορικὸν χαρακτήρα, ὃν τόσο ἐξιδιαιτεμένως φιλοῦσιν οἱ γείτονές μας, τὸν ἀριστοκρατικὸν τύπον, τὸν τόσο ἀπαραίτητον εἰς τὰς ἐξέτατων, καὶ τὴν γειτονίαν πρὸς τὴν βασιλικὴν αὐλήν.

Ἡ Ἑτων εἶνε μικρὰ πανεπιστημιακὴ πόλις, χωριζομένη τοῦ Οὐίνδσωρ διὰ γεφύρας, ἐν εἶδος δευτεροῦς προσκτείου τῆς βασιλικῆς πρωτεύουσας. Τοῦτο δὲ προσκτεῖ αὐτῇ τρόπον τινὰ χαρακτηριστὸν σχολικὸν αἰματικὸν καὶ παρρησιακὸν τοῦ βασιλικοῦ ἀνακτόρου. Οἱ ἐκεῖ ἀνατρεφόμενοι υἱοὶ τῶν πατρικῶν καὶ πλουσιῶν ἀσπῶν, συνειθίζουσι καὶ ἐξοικειοῦνται πρὸς τὸ βασιλεῖον πρόσωπον. Δὲν παρεργεταὶ σχεδὸν ἐξοδεύμας καθ' ἣν δὲν συναντῶσιν αὐτὴν ἐν τινι τῶν δευτεροτοπιῶν τοῦ δάσους, περιδιαβαζέουσιν μελαγχολικῶς ἐν ὑμᾶξῃς ὑπὸ τὰς θλιψαῖς τῆς χρεῖας τῆς Συγγύτρου ἢ πᾶς ἄλλος ἀβρεττανὸς ὑπῆκοος ἔχουσι· οὗτοι τὴν ἀφρον ἔδον ἢ ἀποκαλύπτωνται κατὰ τὴν διαδοχὴν τῆς Αὐτῆς Χαριτοβούτου Μεγαλειότητος· τὸ πρόνοιον δὲ τοῦτο, ἠνωμένον μετὰ πολλὰ ἄλλα, περιβλάθει αὐτοὺς διὰ γοήτρου ὅπως ἰδιαιτέρως.

Προσθετέον δὲ, ὅτι ἡ τοπογραφικὴ θέσις εἶνε μία τῶν θυμωτικωτέρων, ὄχι μόνον τῆς Ἀγγλίας, ἀλλὰ ὅλης τῆς ὑψηλίου. Ολίγη πεδιάδις ἔχουσι τὴν ἡρεσον λαμπρότητα τῆς κοιλάδος τρυφῆς δι' ἣς ὁ Τυμπεσις κυλιεται ἐπὶ καταπρασίνοιο τάπητος χλόης, ἐν μίσῳ εὐωδιαζουσῶν ἱετῶν καὶ προαιωνίων δασῶν, ἐφ' ἧς δεσπόζει, ἔχων τὴν θέαν ὀρίζοντος δώδεκα ἐπαρῶν (κομητειῶν), ὁ ἐκλαμπρος πύργος τοῦ Οὐίνδσωρ μετὰ τὰ μεσαιωνικὰ προπύργια καὶ τὰς κυματικίζουσας σηραφῆς του Κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ὅταν αἱ ἀκτῖνες προσβάλλωσιν ὀρίζοντιως τὰ χίλια πρῶθυρα τῶν ἀνακτόρων καὶ μεταβάλλωσιν αὐτὰ εἰς ἀδάμαντας ἐξαστράπτοντας φλόγας, τὸ θέαμα εἶνε τῶντι μαγικόν, καὶ οἱ ἐντόπιοι μετὰ δικίας ὑπερηφανείας καυχῶνται δεικνύοντες εἰς τοὺς ξένους τὸ ἐξοχον θέαμα.

Ἡ ἀπὸ Λονδίνου εἰς Οὐίνδσωρ ἀπόστασις εἶνε ἄρχαία, τὸ πολὺ πεντήκοντα χιλιαμέτρων ἀπὸ τοῦ σταθμοῦ δὲ φθάνει τις σιδηροδρομικῶς εἰς μίαν ὥραν. Νεαρός τις καθηγητῆς, ὁ κ. Κ., ὃν συνήτησα πρὸς φίλην οἰκογενεῖα, ἔσχε τὴν καλωσύνην νὰ με καλέσῃ, ὅπως διέλθω ἡμέρας τινὰς ἐν Ἑτων, παρ' αὐτῷ, διαθεβειῶν με, ὅτι ποσῶς δὲν ἤθελον μετανοήσαι διὰ τὴν ἐπίσκεψιν. Ἡ πρώτη ἐκπληξίς μου ὑπῆρξε, νὰ εἶρω, ἅμα φθὰς εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ

Οϊνδσώρ, τὸν φιλοξενούντα με, ἀναμένοντά με πρὸ τῆς προκυμαίας, συνοδευόμενον ὑπὸ θεράποντος ἐν στολῇ, ἵνα με παραλάβῃ ἐπὶ τοῦ ὄρχιου φάειθνός του καὶ με ὀδηγήσῃ αὐτοπροσώπως εἰς τὸ οἶκόν μου.

Ἄρχει νὰ σὰς εἶπω, ὅτι ὁ κ. Κ... ἦτο ἐξωτερικοῦ λεπτοῦ, ξανθὸς καὶ ροδόχρους, μάλιστα τριακοντοῦτης, ἐνδεδυμένος διὰ ζακέτας ἀπὸ κλωσθέντου, ἢ κομμοδόχη τῆς ὑποίας ἐστολίζετο διὰ μικρὰς ἀνοδοθήρας, καὶ ὅτι, με ὄλην τὴν ιδιότητά του ὡς προλήτου τοῦ Καίμπριτζ, ἤξευρε νὰ διοικῆ τοὺς ἴππους ὡς τέλειος σπόρτσμαν, διὰ νὰ ἐννοήσῃτε ὅτι εἶδον ἐμαυτὸν αἰφνης μετακομισθέντα εἰς σχολικὸν κόσμον ὅπως ἀνόμοιον τοῦ ἰδικοῦ μας.

Μετὰ τὴν διαβάσειν τῆς γεφύρας, ὁ φαίθων ἠκολούθησε μεγάλην τιὰ δὸδὸν ἔχουσαν ὠραίας οἰκίας, καὶ ἐστὶ ἐνώπιον καλικοῦ οἴκου με ἐρυθρὰς πλίνθους τοῦ κομφοτέρου ρυθμοῦ τῆς Ἐλισάβετ.

— Ἰδοὺ ὁ οἶκός μου, εἶπεν ὁ φιλοξενῶν με, κατερχόμενος.

Εὐρὺ περιστύλιον, κεκοσμημένον διὰ γύψων καὶ κομάρων κομισθέντων ἐξ Ἀθηνῶν, ὅπου ὁ κ. Κ... μεταβαίνει τακτικῶς κατὰ διετίαν, ὅπως διέλιθ τὰς ἐβδομάδας τῶν διακοπῶν του, κλιμαξ θυμασία ἐκ ζύλου πελεκητοῦ δρυός· εἶτα ταχυτάτη παρουσίασις πρὸς τὰς κυρίας τῆ οἴκου, καὶ ὁ οἰκοδεσπότης με ἀφίνει πρὸ τῆς θύρας τοῦ προορισθέντος δι' ἐμὲ δωμακτίου, ἀγγέλλων μοι μόνον, ὅτι τὸ πρόγευμα θέλει περτεθῆ μετὰ ἐν τέταρτον.

— Θὰ ἰδῆτε κατὰ τὸ γεῦμα μετὰ τῶν μαθητῶν μου, προσέθηκε, δύο ἢ τρεῖς μαμάδες καὶ μπαμπάδες, ἐπισκεπτομένους τὴν Ἐτων.

* * *

Καταβάς μετ' ὀλίγον εἰς τὸ ἰσόγειον, εὗρον πράγματι συναναστροφήν ἐκ πέντε ἢ ἐξ κυριῶν καὶ δεσποινίδων καὶ τριῶν κυριῶν ἀνάμικτον ἐν μισῶ εἰκοσάδος μαιρακίων δέκα ἕως δεκαοκτώ ἐτών· ἐκ τούτων, εἰ μὲν α μικροὶ ἦσαν ὁμοιομόρφως ἐνδεδυμένοι διὰ τῆς τεφρόχρους περισκελίδας, τοῦ μέλανος ἐνδύματος καὶ διπλωμένου περιλαιμίου, ὡς εἶνε ἡ συνήθης ἐνδυμασία ἐν Ἀγγλίᾳ τῶν νέων δζέντλεμαν, συμπληρωμένη ἐν ταῖς ὁδοῖς περκαδεζότατα διὰ τοῦ ὑψηλοῦ κυλινδροειδοῦς πύλου· οἱ δὲ μεγάλοι ἔφερον ζακέτταν καὶ κολάρων κατεβασμένον. Ἦσαν δὲ πάντες διεσπαρμένοι περὶ τοῦ ἐστιατορίου, εἰς δύο ἢ τρεῖς μικροὺς θαλάμους, φλυαροῦντες χαμηλοφώνως, γελῶντες μετὰ τῶν Κυριῶν, προσφερόμενοι διὰ τοῦ εὐπρεπέστερου τρόπου, ἀνευ τῆς ἐλαχίστης ἐποπτίας ἢ ἰδηγίας.

Ἡ τράπεζα, ἐπιμήκης, περκαθειμένη ὡς εἰς τὰ οἰκογενειακὰ δεῖπνα, ἐντὸς εὐρυχώρου ἐστιατορίου, κεκλυμένη διὰ μακτρῶν ἀπαστραπούσης λευκότητος, δι' ἀνθέων, διὰ πολυτελεστάτων ἀργυρῶν καὶ κρυσταλλίνων σκευῶν, προηδρεύετο ὑπὸ τῆς μητρὸς τοῦ καθηγητοῦ καὶ τῆς ἀδελφῆς του, γήρας εἰκοσιπενταετοῦς· οἱ ξένοι ἐκαθόντο εἰς τὰς ἐπιτίμους θέσεις, οἱ δὲ μαθηταὶ εἰς τὰς θέσεις των. ἐν ἀλλὰξ εἰ μικροὶ μετὰ τῶν μεγάλων. Ἡ κυρία Κ... προσέφε-

ραν εἰς αὐτοὺς κατὰ τειράν, κλωῦσα ἕκαστον διὰ τοῦ ὀνόματος, διὰ νὰ τὸν ἐρωτήσῃ τί προτιμᾷ βίβιον ψητὸν ἢ ἀμνὸν ἕκαστος, δι' ἀπάντα ἀπερίττως καὶ ἐλευθέρως δεικνύων τὴν ἐκλογὴν του. Δύο ὑπῆρταν με ροδόχρους ἐνδύμα καὶ με τὸν ἀπαραίτητον τρίγαπτον ἐπὶ τῆς κόμης, περιήρχοντο ὀπισθεν τῶν καθεκλῶν, κινῶσαι κίλ ἢ πόρτερ, ψιθυροὶ δὲ συνομιλίας χαμηλοφώνως καὶ ἐλαφρὸν πλατάγισμα περνομαχαίρων καὶ εὐθύμων γελῶτων διεχέετο ἐπὶ τοῦ ὄλου. Βλέπων τις τὸ καλῶς διατεταγμένον αὐτὸ συμπόσιον, τοὺς ἀργαροὺς κώδωνας, τὰς λαμπρὰς Κυρίας, τὰ προσεκτικὰ ἄμα καὶ ἡμελητικὰ παιδία, θὰ ἐφαντάζετο πρὸς στιγμὴν ὅτι περκαχέθηται εἰς ἐορτὴν οἰκογενειακὴν, καθ' ἣν συνέπεσε τὰ τέσσα τῆς εἰκίας νὰ ἦναι κάπως περιστότερα τοῦ συνήθους.

Σημειωτέον δὲ, ὅτι καθ' ὅλην τὴν ἡμερίαν οὐδὲ λέξις κἄν, οὐδὲ ὑπαινιγμὸς περὶ τῶν σχολιακῶν πραγμάτων ἐγένετο· οὐδὲν τὸ ἀναμιμνήσκον τὰ βιβλία καὶ τοὺς πίνκκας· ὡτεὶ ἐκ κοινῆς συμφωνίας ἀπέφυγεν ἕκαστος τὰ αἰπαγγελομακτικὰ θέματα (parler boutique)· τὰ νέα τῆς πρωίας, τὰ πολιτικὰ ἢ φιλολογικὰ γεγονότα, ἢ τελευταῖα θεατρικὴ παράστασις, τὸ βιβλίον τοῦ συρμού — ταῦτα ἀπετέλουν τὴν ἡμερησίαν διάταξιν.

(Ἐπιτετατὸ τέλος)

ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΙΑΚΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

« ΤΑ ΔΥΟ ΑΔΕΡΦΙΑ »

Α'. Πλημμύρα καὶ σκηνή

Κατὰ τὴν τελευταίαν ἐπιστρατεῖαν, ἀπετέλουν κἀγὼ μέρος ἐνὸς παρὰ τὰ Ἑπαιρωτικὰ σύνορα Συντάγματος τοῦ πεζικοῦ, καὶ μοιολογῶ πολλὰ καὶ ἠσθένων ἐλαφρῶς, ὡς ἐκ τῶν πολλῶν στρατιωτικῶν κόπων, τῆς ἀνεπαιδείας τῶν σκεπασμάτων, τῆς πνιγρᾶς ἀτμοσφαιρας τῶν στρατῶνων, εἰς οὓς εἶχον μεταβληθῆ ἐκκλησίαι, τζαρία, συναγωγαί, σχολεῖα, καὶ ἐν γενεῖ πάντι τὰ ἀκατοίκητα κτίρια, ἀλλὰ δὲν ἀπερσάζον νὰ ὑπάγω εἰς τὸ Νοσοκομεῖον, τὸ μὲν διότι μ' ἐτρόμαζεν ἡ λέξις « νοσοκομεῖον », ἐνεκα τῶν συγχοτάτων θανάτων, οἵτινες συνέβαινον ἐντὸς αὐτοῦ, τὸ δὲ, διότι δὲν εἶχον καλὰ με τὸν ἰατρὸν τοῦ εἰς τὸ ἀνῆκον τάγματος, ὅστις με ἤχθρευετο, διότι, ἔχων ποτὲ ἀνάγκην ὑπηρετοῦ ἐγγραμματίου, ὅτε ἤμην ἀκόμη στρατιώτης ἀπλοῦς, καὶ ζητήσας με ὡς τοιοῦτον, δὲν με εὖρε διατεθεμένον ν' ἀναδεχθῶ τὸ νέον τοῦτο ἀξίωμα· ἀλλ' ἡμέραν τιὰ, καὶ ἦτο νομίζω ἐκ τῶν τοῦ πρώτου δεκαήμερου τοῦ Φεβρουαρίου τοῦ 1886, δὲν ἤδυνάην, οὔτε τὸν ἰατρὸν μου, οὔτε τὸ νοσοκομεῖον ν' ἀπορῆγω. Τὴν προτεραιάν εἶχε βρέξει παρὰ πολλὴ καὶ ἡ βροχὴ ἐξηκολούθησε καὶ κατὰ τὴν νύκτα. ἐν μέσῳ σφοδρῶτατος ἀνέμου, καὶ συγχοτάτων ἀστραπῶν καὶ βροντῶν.

Ἦμην δὲ τότε δεκανεὺς, καὶ μετὰ τῆς ὑπ' ἐμὲ ἐκ 18 ἀνδρῶν συγκειμένης ἐνομοτίας, κατεῖχον ὄλο-

κληρον σκηνὴν ἐμπειρημένην εἰς τὸ προαύλιον τουρκικοῦ τινος παρὰ τὸν ποταμὸν κτιρίου, χρησιμεύοντο ὡς κεντρικοῦ στρατῶνος τοῦ εἰς τὸν ἀνῆκον λόχου, ἀλλ' ἐπειδὴ εἶχε φραγθῆ ὀπί τι· διὰ τῶν σκουπιθίων, ἅτινα συμπαρασέρροντο ὑπὸ τοῦ ὕδατος, δι' ἧς ὀπί· ἐξήρχοντο ὄλα τὰ ὕδατα τῆς περιβαλοῦσας τὸ μνησθὲν κτίριον μάνδρας, ἤρατο αὐτῆ, ἐν ἀγνοίᾳ ἡμῶν, μεταβαλλομένη εἰς λίμνην. Θὰ ἦτο μεσονύκτιον καὶ πλέον. ἄκρα σιγὴ ἐπεκράτει ἐν τῇ πόλει, καὶ ἴσως δὲν θὰ ἤκούετο ἄλλο τι ἐκτὸς τοῦ θορύβου τοῦ ἐκχειλίσαντος ποταμοῦ, τῶν βροντῶν, τοῦ ἀέρος καὶ τῆς βροχῆς, οἱ δὲ φρουροὶ σκοποὶ, οἱ γενόμενοι μάχους· τῆς φουερᾶς ἐκείνης νυκτός, ἐνεπύρηνσαν ἐν τῷ μεγαλοπρεπεῖ θεάματι τῆς μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς· πάλης ἐκείνης. Ἐγένετο γλασκῶς Κυρίου!

Ἐνῶ τὸ ὑπ' ἐμὲ μικροσκοπικὸν στρατεῖμα ἐρρόγχαζεν ἀπὸ τῆς 10ης ἕδρ, ἐγὼ ἠγρύπουν μόνος μετὰ τοῦ φανοῦ τῆς σκηνῆς μου, ὅστις, ἐνεκα τῆς σφοδρότητος τοῦ ἀέρος, ἐταλαντεύετο ἐν εἶδει ἐκκερμῶς ὄρολογίου. Ἐπεθύμουν νὰ ἐξέλθω ὀλίγον, ἵνα σχηματίσω καλλιτέραν ἰδέαν τῆς φουερᾶς καὶ μεγαλοπρεπούς ἐκείνης· σκηνῆς τῆς φύσεως, ἀλλὰ δὲν ἤδυνάμην νὰ πράξω τοῦτο, ἐνεκα τῆς πυκνότητος τῶν ἐν τῇ σκηνῇ κοιμωμένων, τοῦ ὁποῦτος· ἤθειλον πατήσαι καὶ ἐξυπνήσαι, ἐάν ἐπεχείρουν τοιοῦτόν τι. Ἐνῶ δὲ ἐμπνεόμενος ὑπὸ τῆς μανίας τῶν δικμαχομένων στοιχείων τῆς φύσεως, διελογιζόμεν μάχα· φονικότητας κατὰ τὸν τούρκικον, νίκης, αἰχμαλώτους, λάφυρα, καὶ τὸ σπουδαιότερον, ἐλευθέραν τὴν πατρικὴν μου στέγην, ἐνθα τὸ πρῶτον εἶδον τὸ φῶς τοῦ ἡλίου καὶ ἠσθάνθη ἐν ἐμοὶ τὸν ἄνθρωπον, ἢ τὴ τυραννία με ἠνάγκαζε νὰ ἐγκαταλείψω φεῦ! διὰ παντός καὶ νὰ ζῶ ἐκτοτε με τὴν ἀνάμνησίν της, μεταπῆδχα κληθῶτως ἐκ τῶν ἀγκλῶν τῆς ἐργηρόσεως εἰς τὰς τοῦ ὕπνου. Δὲν εἶχον κοιμηθῆ πολλὰ λεπτά, καὶ ἐξύπνησα ἀμέσως ἐκ τινος ὀνείρου, τὸ ὅποιον ὅσκις τὸ βλέπω ἐξυπνῶ, ἐνεκα τοῦ φόβου, ὃν ἔχω πρὸς αὐτὸ, ὡς ὄλοτον, κατὰ τὴν ὀνειροκρισίαν μου, ἀφρευκτον ἀσθένειαν. Ἐβλεπον ὅτι ἐκολύβων ἐντὸς τῆς λίμνης τῶν Ἰωαννίνων καὶ τόσον μοὶ ἐφαίνετο τὸ νερὸν κρῖον, καὶ τόσον ἔτρεμον ἐκ τοῦ φόβου, ὥστε... ἐξύπνησα, καὶ ἐξυπνήσας εὐρέθην πρᾶγματι ἐντὸς τοῦ ὕδατος ἀπὸ κεφαλῆς· μέχρι ποδῶν. Ἀμέσως καλῶς τοὺς στρατιώτας μου, τοὺς ἐξυπνῶ, τοῖς παριστῶ τὸν ἐπαπειλοῦντα κίνδυνον καὶ πρὶν τοὺς ἐγείρω καλὰ καλὰ, ἡ σκηνὴ μου εἶχε πλημμυρίσει· ἀπ' ἀκρου εἰς ἄκρον, ἐπειδὴ δὲ δὲν ἐγνωρίζομεν πόθεν ακριβῶς προήργετο τὸ ὕδωρ, ἐνομίσασμεν ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος εἶχεν εἰσβάλει εἰς τὰ κτώτερα μέρη τῆς πόλεως, καὶ ὅτι ὄλοκληρον τὸ τάγμα μου ἐκαλεῖτο νὰ ἐκστρατεύτῃ, οὐχὶ πλέον κατὰ τῶν τούρκικων καὶ τῶν Ἰωαννίνων, ἀλλὰ κατὰ τοῦ ἀμβρακικοῦ κόλπου.

Πρώτη μου σκέψις ἦτον, ἐν τῷ μέσῳ τῶν φωνῶν καὶ τῆς συγκινήσεως τῶν ὑπ' ἐμὲ ἀνδρῶν, νὰ ἐξέλθω τῆς σκηνῆς καὶ νὰ περιμερίνω τὴν λάμψιν τῆς πρώτης ἀστραπῆς ἵνα ἰδῶ κατὰ πίσσον τὸ ὕδωρ μὰς ἐπιτρέπει τὴν μετὰ τοῦ κεντρικοῦ τοῦ λόχου στρατῶνος συγκοινωνίαν, καὶ πράγματι ἡ λάμψις τῆς πρώ-

της ἀστραπῆς μοὶ ἔδωκε νὰ ἐννοήσω, ὅτι ἡ μετὰ τοῦ ἐν λόγῳ στρατῶνος συγκοινωνία δὲν ἦτο τοσοῦτον, ὅσον ἐφανταζόμεν δυτγερῆς, διὰ ἀμέσως εἰσελθῶν εἰς τὴν σκηνὴν διέταξα τοὺς βλασφημοῦντας κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἄνδρας νὰ παραλάβωσι τὰ πράγματά των, μὴδὲ τῶν ἐν ταῖς ὕδασι πλεουσῶν κλινωστρωμῶν ἐξαιρουμένων, καὶ ν' ἀνέλθωμεν εἰς τὸν στρατῶνα, τὸ ὅποιον καὶ κατορθώσαμεν με ἐν καλὸν ψυχρὸν ποδόλουτρον μέχρι τῶν γονάτων, ἀνελθόντες δὲ εἰς τὸν στρατῶνα καὶ ἐξυπνήσαντες τὸν ἐπιλοχίαν, διενεκήθημεν ὑπ' αὐτοῦ, ὡς τοῦ μόνου ἀρμοδίου νὰ ἐπεμβαίη εἰς τὰς ἀνάγκας τῶν ἀνδρῶν τοῦ λόχου του, εἰς διαφόρους θαλάμους, ἵνα διέλθωμεν καὶ τὸ ὑπόλοιπον τῆς νυκτός διάστημα. Ἐξ ὄλων τῶν ἀνδρῶν τῆς πλημμυρησᾶσης σκηνῆς ἐγὼ ἤμην ὁ μᾶλλον βεβεργημένος, διότι τὸ μέρους ἐνθα εὐρίσκετο ἡ στρωμνὴ μου, ὡς κατοφερέστερον, ἦτο τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ ὕδατος προσβληθὲν, διὰ τοῦτο δὲ καὶ πρῶτος ἐγὼ ἐννοήσα αὐτό. Φαίνεται ὅμως, ὅτι ἡ τιμωρία ἡμῶν τῶν σκηνιτῶν, ἐπέδρασε καὶ ἐπὶ τῶν ἐν τῷ στρατῶνι κοιμωμένων, διότι μάλιστα τινὲς τινὲς τούτων ἐπληροφορήθησαν, ὅτι ὁ ποταμὸς εἰσέβαλεν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ στρατῶνος, διότι οὕτως ἐνομίζομεν, ἐπεκοιούθησαν συγκινήσεις, φωναὶ, ταρχαί, ἐπικλήσεις πρὸς τοὺς πολιοῦχος ἀγγίους· Σπυρίδωνα, Διονύσιον καὶ Γεράσιμον, καὶ ἡ γενικὴ ἀφύπνισις τῶν ἀμερῶνως κοιμωμένων, παραμεινάντων οὕτως ἀπνῶν μέχρι τῆς πρωίας. Ἐγὼ, καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα, ὦν βέβαιος περὶ τῆς ἐκ τοῦ ποταμοῦ σωτηρίας μας, εἶχον συμμαζευθῆ πλησίον φίλου δεκανέως, ὅστις προθύμως μοὶ εἶχε παραχωρήσει τὸ ἥμισυ τῆς κλινωστρωμῆς του καὶ μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ἤχησε τὸ ἐγερτήριο, εὐρισκόμην μετὰ ὑπνου καὶ ἐργηρόσεως, ἀλλὰ θελήσας τότε νὰ ἐγερθῶ, ἠσθάνθη ὅτι δὲν ὦριζον οὐδὲν τῶν μελῶν μου. Ἦμην κυριολεκτικῶς ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν ξύλον. Ὁ ἀνώτερος τῶν ὑπ' ἐμὲ ὑποδεκάνεων, ἦσαν δὲ τρεῖς τοιοῦτοι, ἤλθε πρὸ ἐμοῦ ζητῶν τὰς διαταγὰς μου καὶ ἐπειδὴ δὲ δὲν ἤδυνάμην νὰ τῷ δώσω οὐδεμίαν διαταγὴν, ἀπῆλθε ψελλίζων: — Ἀχ! ὁ καυμένος ὁ δεκανεὺς μου, δὲν εἶνε καλὰ.

Μετὰ μίσην ὥραν ἠσθάνθη τὴν χειροκτιοφόρον τοῦ ἰατροῦ τοῦ τάγματος χεῖρα, ψηλαφοῦσαν τὸν σφυγμὸν μου καὶ ἐνῶ ἐκλειον τοὺς ὀρθαλμοὺς μου, ὡς ἐάν ἐμελλον ν' ἀποχαιρετίσω πάντι τὰ φιλόδοξα ὄνειρά μου καὶ πάντας τοὺς πόθους μου, ἤκουσα τὸν ἰατρὸν λέγοντα: — Ἀρρὺ δὲν σοῦ ἄρσεν νὰ γείνης ὑπῆρτες μου, τράβα τώρα!!

X ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΡΟΖΕΤΟΥ

(Εκ τῶν τοῦ Ἐδγάρου Πόε. Μετάφρ. Κ. Ι. Π. Ασσβ)

«Τὸ κοινὸν ἔδωκε πίστιν εἰς τὰ συμπεράσματα τοῦ Ἀστέρου· καὶ αὐτὴ δὲ ἡ ἐφημερίς εἶχε σημασίαν πεποιθήσιν ἐπὶ τῆς σημαντικότητος αὐτῶν, ὡς δεικνύει ὁ τρόπος δι' οὗ ἀρχεται ἐν τῶν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἀρθρῶν αὐτῆς. «Τίνες, λέγει, τῶν πρωϊνῶν ἐφημερίδων κηρύττει λόγον περὶ τοῦ ἀποδείκτου ἄρθρου τοῦ Ἀστέρου, τοῦ δημοσιουθέντος ἐν τῇ φύλλῳ τῆς δευτέρας.» Κατ' ἐμὴν γνώμην, τὸ ἀρθρὸν τοῦτο οὐδὲν ἄλλο, εἰμὴ τὸν ζῆλον οὐ συντάκτου φάνηται ἀπειδεικνύον. Μὴ λησμονώμεν ὅτι ὡς κύριον σκοπὸν τὰ δημοσιογραφικὰ ἡμῶν σύλλα ἐπιδιώκουσι νὰ κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον, νὰ θιγῶσι μᾶλλον τὴν περιέργειαν ἢ νὰ ἐπιδιώκωσι πράγματι τὴν ἀνεύρεσιν τῆς ἀλήθειας. Τότε δὲ μόνον διευκολύνουσι τῆς τελευταίας ταύτης τὴν ἀνεύρεσιν, ὑποτάσσοντες αὐτὴν συμπίπτῃ μετὰ τοῦ πρώτου. Ἡ ἐφημερίς ἢ συμμορφουμένη πρὸς τὴν κοινὴν γνώμην (ὅσον ἔλλωως τε καὶ ἀντυγχάνῃ αὐτὴ βέβαιος) δὲν χεῖρει ὑπόληψιν παρὰ τοῖς πολλοῖς, καθότι οὗτοι, ὡς βεβηθὸν θεωροῦσι μόνον τὴν εἰσάγοντα καταφανεῖς ἀντιλογίας ἐπὶ τῶν κρατουσῶν ἰδίων. Ὁμοίως ἐν τῇ λογικῇ ὡς καὶ ἐν τῇ φιλολογίᾳ τὸ ἐπιγράμμα εἶνε τὸ γένος τὸ μᾶλλον ἀμέσως καὶ παγκοσμίως τιμώμενον, καίτοι κατὰ τάξιν ἀξίας εἶνε, ἐν ἀμφοτέραις ταῖς περιπτώσεσι, τὸ ταπεινότερον τῶν γενῶν.

«Θέλω νὰ εἶπω, ὅτι ὁ μικτός ἐξ ἐπιγράμματος καὶ μελοδράματος χαρακτήρ τῆς ιδέας ταύτης, ὅτι δηλ. ἡ Μαρία Ροζέτου ζῆτι, οὗτος μᾶλλον εἶνε ὁ ὑπαγορεύσας εἰς τὸν Ἀστέρου τὴν ιδέαν ἢ πραγματικῶς τις καὶ εὐλογος χαρακτήρ, καὶ ἐξησφάλισεν αὐτῷ εὐνοϊκὴν παρὰ τῶν κοινῶν ὑπόδοχην. Ἐξετάσωμεν τὰ οὐσιωδέστερα μέρη τοῦ συλλογισμοῦ τῆς ἐφημερίδος ταύτης καὶ προσέξωμεν εἰς τὸ ἀσυνάρτητον αὐτοῦ, ὅπερ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς γίνεται καταφανές.

«Ὁ γράφων προσπαθεῖ ἐν πρώτοις ν' ἀποδείξῃ, διὰ τῆς ἀμικρότητος τοῦ διαστήματος τοῦ μεταξὺ τῆς ἐξησφάλσεως τῆς Μαρίας καὶ τῆς ἀνεύρεσεως τοῦ πτώματος, ὅτι τὸ πτώμα δὲν εἶνε τὸ τῆς Μαρίας. Ἡ ὅσον οἶόν τε πλειοτέρα ἀμικρυνσις τοῦ διαστήματος τούτου, καθίσταται εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἡ κυρία φροντίς τοῦ ἀρθρογράφου, ὅστις, ἀπερισκέπτως ἐπιδιώκων τὸν σκοπὸν του, ἐσπευτεν ἐξ ἀρχῆς εἰς τὴν ἀπλήν εἰκασίαν: «Εἶνε παράλογον νὰ φαντασθῶμεν ὅτι ἡ δολοφονία, ὑποτιθεμένου ὅτι αὐτὴ ἐγένετο τὸ θῦμα δολοφονίας, ἠδύνατο νὰ τελεσθῆ τὸσον ταχέως καὶ ὅτι οἱ δολοφόνοι κατόρθωσαν νὰ ρίψωσι τὸ πτώμα εἰς τὴν θάλασσαν πρὸ τοῦ μεσονυκτίου.» Ἐρωτῶμεν εὐθὺς καὶ λίαν φυσικῶς, διατί εἶνε παράλογον τὸ νὰ υποθέσωμεν ὅτι ἡ δολοφονία διεπράχθη ἐπὶ τὰ λεπτὰ μετὰ τὴν ἀπὸ τῆς μητρικῆς οἰκίας

ἔξοδον τῆς νεάνιδος; Διατί εἶνε παράλογον νὰ υποθέσωμεν ὅτι ἡ δολοφονία διεπράχθη ἐν εὐχρηστικῇ τῆς ἡμέρας στιγμῇ; Κατὰ πᾶσαν ὄρην διαπράττονται δολοφονίαι. Ἀλλὰ καθ' οἷον δὲν ἔστιν ἐπιφανὲς, ἀπὸ τῆς ἐναντίας; πρῶτον ὅρα μέχρι τοῦ μεσονυκτίου παρὰ τέταρτον, διεπράχθη ἡ δολοφονία, πάντοτε εἶμεν χρόνος ἰκανὸς ἵνα τὸ πτώμα ριφθῆ ἐν τῷ ποταμῷ πρὸ τοῦ μεσονυκτίου. Ἡ εἰκασία λοιπὸν ἐκείνου συγκεφαλαιούται εἰς τὸ ὅτι: ἡ δολοφονία δὲν ἦτο δυνατόν νὰ διεπράχθη τὴν κυριακὴν καὶ, ἐπιτρέποντες εἰς τὸν Ἀστέρου τὴν εἰκασίαν ταύτην, δυνάμεθα καὶ πᾶσαι τὰς δυνατότας ἐλευθερίας νὰ τῷ παραχωρήσωμεν. Εὐκόλως φανταζομένη τις, ὅτι ἡ παράγραφος ἡ ἀρχομένη διὰ τοῦ εἶνε παράλογον νὰ φαντασθῶμεν ὅτι ἡ δολοφονία, κτλ. καίτοι ὑπὸ τὴν μορφήν ταύτην ἐδημοσιεύθη διὰ τοῦ Ἀστέρου, πράγματι ὅμως ἐν τῷ ἐγκυκλίῳ τοῦ συντάκτου συνελήθη ὑπὸ τὴν ἑτέραν αὐτὴν μορφήν: Εἶνε παράλογον νὰ υποθέσωμεν ὅτι ἡ δολοφονία, ὑποτιθεμένου ὅτι ἡ Μαρία ὑπῆρξε τὸ θῦμα δολοφονίας, ἠδύνατο νὰ τελεσθῆ τὸσον ταχέως ὥστε νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τοὺς δολοφόνους νὰ ρίψωσι τὸ πτώμα ἐν τῷ ποταμῷ πρὸ τοῦ μεσονυκτίου εἶνε παράλογον νὰ υποθέτωμεν τοῦτο, καὶ ταυτοχρόνως, (ὅπερ ἐν τούτοις ὑποθέτομεν κατ' ἴδην) ὅτι τὸ πτώμα ἐρίφη ἐν τῷ ὕδατι μετὰ τὸ μεσονυκτίον. καὶ ἡ γνώμη αὕτη δὲν εἶνε ὀψωδὴ ἴσως τὸσον ἄλλοις, ὡς ἡ διὰ τοῦ τύπου ἐξενηχθεῖσα.

«Ἐν, ἐξηκολούθησεν ὁ Δυπὲν, σκοπὸς μου ἦτο ἀπλῶς ἡ ἀναίρεσις τοῦ μέρους τούτου τοῦ συλλογισμοῦ τοῦ Ἀστέρου, ὅπως ἀδιάφορον θὰ μοι ἦτο καὶ ἐὰν ἄρῃον αὐτὸ ὡς ἔχει. Τὸ ἀπασχολοῦν ὅμως ἡμᾶς ζήτημα εἶνε, ὅχι ὁ Ἀστέρου, ἀλλ' αὐτὴ ἡ ἀλήθεια. Ἡ ἐν λόγῳ φράσις, ἐν τῇ κοινῇ αὐτῆς σημασίᾳ, μίαν μόνον ἔχει ἔννοιαν, καὶ ἐγὼ ἐξηκρίθωσα τὴν ἔννοιαν ταύτην καθαρῶς ἀλλ' εἶνε οὐσιωδῶς ἀναγκαῖον νὰ εἰσδύσωμεν ὀπισθεν τῶν λόγων, ὅπως ἀνεύρωμεν τὴν ιδέαν, ἣν αἱ λέξεις αὗται προφανῶς περιέχουσι, χωρὶς νὰ τὴν ἐκφράσωσι θετικῶς. Σκοπὸς τοῦ συντάκτου ἦτο, νὰ πείσῃ, ὅτι ἀπίθανος ἦτο ἡ πρὸ τοῦ μεσονυκτίου μετακόμισις τοῦ πτώματος εἰς τὸν ποταμόν, καθ' οἷον δὲν ἔστιν ἐπιφανὲς ἡ δολοφονία. Ἐνταῦθα ἀκριδῶς ἐγχεῖται ὅλον τὸ μέρος τῆς εἰκασίας, ὅπερ κατακρίνω. Ὑποθέτουσιν, ὅτι ἡ δολοφονία ἐτελέσθη εἰς τοιοῦτον μέρος καὶ ὑπὸ τοιαύτας περιστάσεις, ὥστε κατέστη ἀναγκαῖα ἡ εἰς τὸν ποταμόν μετακόμισις τοῦ πτώματος. Ὅθεν, ἡ δολοφονία δυνατόν νὰ ἐτελέσθη ἐπὶ τῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ ἢ καὶ ἐν αὐτῷ ἐπὶ τῷ ποταμῷ καὶ οὕτω ἢ ἐν αὐτῷ καταρριφθῆ τοῦ πτώματος, εἰς τὴν κατέφυγον, ἐν ὅῃ δὲν ἔστιν ἀδιαφόρως στιγμῇ ἡμέρας ἢ νυκτός, δύναται νὰ παραστῆ ὡς τὸ πλέον ἀμεσον καταφύγιον, τὸ πλέον προχείρον. Ἐννοεῖτε, ὅτι δὲν ὑποβάλλω τι ἐνταῦθα, ὅπερ θεωρῶ πλέον πιθανόν, ἢ ὅπερ συμπίπτει πρὸς τὴν ἰδίαν μου γνώμην. Μέχρι τοῦδε δὲν ἔλαβον ἐτι πρὸ ὀφθαλμῶν αὐτὰ τὰ στοιχεῖα τῆς ὑποθέσεως, ἀλλ' ὁ σκοπὸς μου ἦτο ἀπλῶς τὸ νὰ σᾶς καταστήσω

προσεκτικὸν πρὸς τὴν γενικὴν ἐκφρασὶν τῶν εἰκασίων τοῦ Ἀστέρου καὶ ἐπιστήσω τὴν προσοχὴν ὑμῶν ἐπὶ τοῦ χαρακτῆρος τῆς πορείας, ἣν οὗτος ἔλαβεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς.

«Ἄφου οὕτω ἐχάρηξ ὄριον σύμφωνον πρὸς τὰς ιδέας, ἃς ἐκείνος εἶχεν ἐν τῶν προτέρων συλλάβει, ἀφῶν παρεδέχθη ὅτι, ἐὰν τὸ πτώμα ἦτο αὐτὴ ἡ Μαρία, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ παρέμεινεν ἐν τῷ ὕδατι εἰμὴ βραχυτάτον χρόνον διάστημα, ἢ ἐφημερίαν προσέρχεται ἵνα εἴπῃ:

«Ἡ πείρα διδάσκει ὅτι, τὰ πνιγόμενα σώματα, ὡς καὶ τὰ ριπτόμενα ἐν τῇ θαλάσῃ εὐθὺς κατόπιν βίαιου θανάτου, δὲν ἀνέρχονται ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, εἰμὴ μετὰ παρέλευσιν ἐξ ἑως δέκα ἡμερῶν, καθότι τοσοῦτον χρονικὸν διάστημα ἀπαιτεῖται δι' ἐπικρῆ αὐτῶν ἀποσύνθεσιν. Πτώμα φανερόν, ἀνερχόμενον ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης πρὸ τῆς παρελεύσεως τοῦ χρονικοῦ τούτου διαστήματος, βυθίζεται εὐθὺς καὶ πάλιν ἐν τῷ ὕδατι, ἢ ἀφίεμενον ἐλευθερόν.»

«Τὰς διαβεβαιώσεις ταύτας ἠσπασθησαν σιωπηρῶς ὅλοι οἱ παρισναὶ ἐφημερίδες, πλην τοῦ Μουνήτορος (*). Τὸ τελευταῖον τοῦτο φύλλον προσπαθεῖ νὰ καταπολεμήσῃ τὸ μέρος τῆς παραγράφου μόνον, τὸ ἔχον ὡς θέμα τὰ σώματα τῶν πνιγμένων, καὶ πρὸς τοῦτο ἀντιγράφει πάντε ἢ ἐξ περιπέσεως, καθ' ὅς τὰ πτώματα προσώπων πνιγμένων ἐν ὕδατι γινώσκται ἀνευρέθησαν πλέοντα μετὰ παρέλευσιν, διαστήματος μικροτέρου τοῦ ὑπὸ τοῦ Ἀστέρου ὀριζομένου. Ἀλλ' ἐν τῇ ἐναντίᾳ ταύτῃ γνώμῃ τοῦ Μουνήτορος ὑπάρχει τὸ ὑπερμέτρος ἀντιφιλοσοφικόν, ἢ ἀπόκρισις τῆς γενικῆς τοῦ Ἀστέρου διαβεβαιώσεως διὰ τῆς παραθέσεως ἐξαιρετικῶν περιπτώσεων, ἀντιτιθεμένων πρὸς τὴν διαβεβαιώσιν τούτου. Καὶ πενήτηντα ἐτι περιπτώσεις ἀντὶ τῶν πέντε μόνον, περὶ πτωμάτων ἀνευρέθησαν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας μετὰ παρέλευσιν δύο ἢ τριῶν ἡμερῶν, ἐὰν ἠδύνατο ν' ἀνευρέθη, τὰ πενήτηντα ταῦτα παραδείγματα, ἠδύνατο ἀξίολογα νὰ θεωρηθῶσιν ὡς καθαρὰ ἐξαιρέσεις τοῦ κανόνος τοῦ Ἀστέρου, ὡς οὐ οὗτος δὲν ἀνατρέπετο ὀριστικῶς ὑπὸ ἄλλου ἐπικρατεστέρου. Δεκτοῦ γενομένου τοῦ κανόνος τούτου (καὶ ὁ Μουνήτωρ δὲν ἀρνεῖται αὐτόν, ἐπιμένει μόνον ἐπὶ τῶν ἐξαιρέσεών του) τὸ συμπέρασμα τοῦ Ἀστέρου παραμένει ἐν ὅλῃ αὐτοῦ τῇ ἰσχύϊ, καθότι τοῦτο δὲν ζητεῖ νὰ εἰκασθῆ τι πλέον ἢ ζήτημα πιθανότητος, σχετικῶς πρὸς τὸ πτώμα δυνάμενον ν' ἀνέλθῃ πάλιν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ἐν διαστήματι μικροτέρῳ τῶν τριῶν ἡμερῶν καὶ ἡ πιθανότης αὕτη θὰ κινήσῃ ὑπὲρ τοῦ Ἀστέρου, μέχρις οὗ τὰ παραδείγματα, τὰ τὸσον πιθανώδη ἀνευρέθησαν, καταστῶσι τοσαῦτα τὸν ἀριθμὸν, ὥστε ν' ἀποτελέσωσι γενικὸν κανῶνα.

«Ἐννοεῖτε βεβηχῶς, ὅτι ἐν ἕκαστον τῶν συμπερασμάτων τούτων δὲν νὰ κτερθύνηται ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ κανόνος, καὶ πρὸς τοῦτο ἀνάγκη νὰ ἀναλύ-

(*) The New-York Commercial Advertiser, ἐξόχως C. Stone.

σωμεν ἤδη λογικῶς τὸν κανῶνα. Ὅθεν, τὸ ἀνθρώπινον σῶμα δὲν εἶνε ἐν γένει οὔτε πολὺ ἐλαφρότερον οὔτε πολὺ βεβηχότερον τοῦ ὕδατος τοῦ Σηκουάνα· τὸ εἶδόν δὲν ἔχει βάρους τοῦ ἀνθρώπινου σώματος, ἐν τῇ φυσικῇ αὐτοῦ καταστάσει εἶνε ἴσον σχεδὸν πρὸς τὸν ὄγκον τοῦ ὑπ' αὐτοῦ ἐκτοπιζομένου ὕδατος. Τὰ σώματα τῶν εὐτραφῶν καὶ πολυσάρκων καὶ λεπτὰ ἐχόντων τὰ ὀστά, καὶ ἐν γένει τῶν γυναικῶν, εἶνε ἐλαφρότερα ἢ τὰ τῶν ἰσχυρῶν καὶ ἐχόντων τὰ ὀστά χονδρὰ, καὶ ἐν γένει τῶν ἀνδρῶν καὶ τὸ εἰδικὸν βάρους τοῦ ἐν τῷ ποταμῷ ὕδατος ἐπιπλέεται ἐν μέρει ἐκ τῆς ἐπιλεύσεως τῆς παλινδρομίας ἐν τῇ θαλάσῃ. Ἀλλὰ, ἀσχετῶς πρὸς τὴν παλινδρομίαν, δυνάμεθα νὰ βεβηχῶμεν ὅτι ὀλίγιστα ἀνθρώπινα σώματα καταποντίζονται, καὶ μάλιστα ἐν τῷ γλυκίῳ ὕδατι, αὐτομάτως, ἐκ τῆς ἰδίας αὐτῶν φύσεως. Σχεδὸν ὅλα, πίνοντα ἐν τῷ ποταμῷ, εἶνε ἰκανὸν ὥστε ἐπιπλέωσιν αὐτοῦ, ἐὰν ἀφήσωσι ν' ἀποκαταστῆ ἀρμόδιος ἰσορροπία, μετὰ τῆς βεβηχότητος τοῦ ὕδατος καὶ τῆς τοῦ ἰδίου ἐκυτῶν σώματος, ἐὰν δηλ. βυθισθῶσιν ἐν τῷ ὕδατι ἐξ ἄλλοις αἰτίας, ἀφίοντες νὰ ἐξέλθῃ ἐκτὸς τῆς ἐπιφανείας ὅσον εἶνε τὸ μικρότερον μέρος τοῦ σώματος αὐτῶν. Ἡ καλλίστη τῶν στάσεων, διὰ τὸν μὴ γνωρίζοντα νὰ κολυμβῆ, εἶνε ἡ ἐν γαστρῇ καθέτω τοῦ ἐπὶ γῆς βυθίζοντος ἀνθρώπου, μετὰ τὴν κερκλήν ἀνεστραμμένην καὶ βυθισμένην ὀλόκληρον πλην μόνων τοῦ στόματος καὶ τῶν ρωθίωνων. Ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας δυνάμεθα ἀπαντες νὰ ἐπιπλέωμεν εὐκόλως καὶ ἀνευ ἀγῶνων. Εἶνε, πρὸς τούτοις, πρόδηλον ὅτι τὰ βάρη τοῦ σώματος καὶ τοῦ ἐκτοπιζομένου ὕδατος διατελοῦσι τότε ἐν ἰσοσταθμῇ ἀκριβεστάτῃ μετὰ τῶν καὶ ὅτι ἡ ἐλαχίστη ἀφορμὴ ἀρκεῖ ἵνα τὸ ἐν τῶν βάρων τούτων ὑπερισχύσῃ τοῦ ἑτέρου. Εἰς βραχίον, ἐπὶ παραδείγματι, ὑψοῦς ὑπερῶν τοῦ ὕδατος, καὶ συνεπῶς στερεθῆς τοῦ ὑποστηρίγματος αὐτοῦ, εἶνε βάρους πρόσθετον ἀριστῶν ἵνα καταβῆσθαι ὀλόκληρον τὴν κερκλήν εἰς τοιοῦτον σημῖον ὥστε νὰ παρατηρήσωμεν περὶ ἡμᾶς. Ὅθεν, κατὰ τὴν πάλιν προσώπου ἐστερμημένου ὀλοτελῶς τῶν πρακτικῶν γνώσεων τῆς κοινῆς βίης, οἱ βραχίονες τινεσσονται ἐν τῷ κενῷ, ἐν ᾧ ταυτοχρόνως ἡ κερκλή κρατεῖται μετ' ἐπιμονῆς εἰς τὴν συνθήκην αὐτῆς καθεστῆσιν. Ἀποτέλεσμα τούτων εἶνε ἡ καταβύθισις τοῦ στόματος καὶ τῶν ρωθίωνων, καὶ, ἐκ τῶν πρὸς ἀναπνοὴν προσπαθειῶν ὑπὸ τὸ ὕδωρ, ἡ εἰς τοὺς πνεύμονας εἰσαγωγή ὕδατος. Ὁ στόμαχος ὡσαύτως ἀπορροφᾷ μεγάλην αὐτοῦ ποσότητα, καὶ ἐκ τῆς διαφοράς τῆς βεβηχότητος μετὰ τῆς ἀέρος τοῦ πληροῦτος πρῶτον τὰς κοιλότητας αὐτοῦ, καὶ τοῦ ἀντικαταστήσεως ἡδὲ αὐτὴν ὕδατος, τὸ σῶμα καθίσταται βεβηχότερον. Γενικὸς κανὼν εἶνε, ὅτι ἡ διαφορά αὕτη τῆς βεβηχότητος εἶνε ἐπικρῆς ὅπως τὸ σῶμα καταποντίζῃ, δὲν ἰσχύει ὅμως οὗτος καὶ ἐπὶ τῶν ἀτόμων τῶν ἐχόντων λεπτὰ ὀστά καὶ μέγα σῶμα πολυσάρκων καὶ λιπαρῶν. Οἱ τελευταῖοι οὗτοι ἐπιπλέουσι τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος καὶ ἀφῶν ἐτι ἐπιπύκνωσαν.

«Πτώμα, ὅπερ ὑποθέτομεν καταβυθισθῆν ἐν τῷ ποταμῷ, θὰ μῆνῃ ἐν αὐτῷ ἕως οὗ, δι' οἰουδήποτε

τρόπου, τὸ εἰδικὸν αὐτοῦ βάρος καταστῆ ἐκ νέου ἐλαφρότερον τοῦ βάρους τῆς ποσότητος τοῦ ἐκτοπιζομένου ὕδατος. Τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο ἐπέρχεται εἴτε ἐκ τῆς ἀποσύνθεσος εἴτε ἄλλως. Ἡ ἀποσύνθεσις ἀποτέλεσμα ἔχει τὴν παραγωγὴν ἀερίου ἐξογκούντος ὅλα τὰ λεπτὰ ἰνώδη μέρη καὶ καθιστῶντος οὕτω τὸ πτώμα τόσο φρικώδες τὴν θέαν. Ὅποταν ἡ ἐξόγκωσις αὕτη φθάσῃ εἰς τοιοῦτον σημεῖον ὥστε ν' αὐξήσῃ τὸ σῶμα κατ' ὄγκον χωρὶς ταυτοχρόνως νὰ ἐπαυξήσῃ καὶ τὴν στερεὰν ὕλην ἢ τὸ βάρος αὐτοῦ, τὸ εἰδικὸν βάρος τοῦ σώματος καθίσταται μικρότερον ἢ τὸ τοῦ ἐκτοπιζομένου ὕδατος, καὶ εὐθὺς ἐπέρχεται ἡ ἐκ νέου ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ἀνάδυσις του. Ἄλλ' ἡ ἀποσύνθεσις δύναται νὰ ἐπηρεασθῇ ἐξ ἀναριθμητῶν περιστατικῶν· δύναται νὰ συντελεσθῇ ταχύτερον ἢ καὶ νὰ ἐπιβραδύνῃ, ἐξ ἀναριθμητῶν αἰτιῶν ἐκ τῆς θερμοκρασίας ἢ τοῦ ψύχους τῆς ἐποχῆς ἐπὶ παραδείγματι· ἐκ τῆς ἐπηρείας μεταλλικῶν οὐσιῶν ἢ τῆς καθαρότητος τοῦ ὕδατος· ἐκ τῆς μάλλον ἢ ἥττον προδήλου ροῆς ἢ στασιμότητος αὐτοῦ· καὶ εἴτα ἐξ αὐτῆς τῆς κρᾶσεως τοῦ πτώματος, ἐάν τοῦτο περὶ τοῦ θανάτου ἦτο ἢ μὴ μεμολυσμένον ὑπὸ τινος νέσου.

Οὕτω εἶνε πρόδηλον, ὅτι δὲν δυνάμεθα μετ' ἀκριθείας νὰ ὀρίσωμεν τὸν χρόνον τὸν ἀπαιτούμενον ἵνα τὸ σῶμα ὡς ἐκ τῆς ἀποσύνθεσος αὐτοῦ ἀνέλθῃ πάλιν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας. Ἐν τισὶ περιστάσεσι τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο δύναται νὰ ἐπέλθῃ μετὰ παρέλευσιν ὥρας, καὶ ἐν ἄλλαις δύναται νὰ μὴ ἐπέλθῃ οὐδέποτε. Ὑπάρχουσι χημικαὶ σκευασίαι δυνάμεναι νὰ προσυλλάττωσιν αἰώνως ὀλόκληρον τὸ ζωϊκὸν σύστημα, ὡς ἐπὶ παραδείγματι τὸ διχλωροῦγον τοῦ ὑδραργύρου. Ἀλλὰ, ἀσθένως πρὸς τὴν ἀποσύνθεσιν, δύναται νὰ παραγῆ καὶ παράγεται ἐνίστο ἀερίον ἐν τῷ στομάχῳ, ἐκ τοῦ ὀξικοῦ ἀναθρασμοῦ τῆς φτυκῆς ὕλης, (ἢ ἐξ ἄλλων αἰτιῶν εἰς ἄλλα κυλιώματα) ἐξογκούν τὸ πτώμα ἐπαρκῶς ἵνα τοῦτο ἀνέλθῃ πάλιν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος.)

«Ἐχόντες ἤδη πρὸ ἡμῶν ὀλόκληρον τὴν ἐπὶ τοῦ ζητήματος φιλοσοφίαν, δυνάμεθα νὰ ἐρευνήσωμεν περὶ τῆς ἀληθείας τῶν διαβεβαιώσεων τοῦ Ἀστέρου: «Ἡ πεῖρα διδάσκει, λέγει τὸ φύλλον τοῦτο, ὅτι τὰ πνιγόμενα σώματα ὡς καὶ τὰ ριπτόμενα ἐν τῇ θαλάσῃ εὐθὺς κατόπιν βιαίου θανάτου, δὲν ἀνέρονται ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης εἰμὴ μετὰ παρέλευσιν ἐξ ἑως δέκα ἡμερῶν, καθότι τοιοῦτον χρονικὸν διάστημα ἀπαιτεῖται πρὸς ἐπαρκῆ αὐτῶν ἀποσύνθεσιν. Πτώμα φρονεθέντος ἀνερχόμενον ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας πρὸ τῆς παρελεύσεως τοῦ χρονικοῦ τούτου διαστήματος, βυθίζεται καὶ πάλιν ἐν τῷ ὕδατι, ἅμα ἀριέμενον ἐλεύθερον.»

(ἀκολουθεῖ)

ΟΛΙΓΟΝ ΑΠ' ΟΛΑ

Ὁ πωροφόρα δωματίων. — Ἡ καλλιέργεια ὀπωροφόρων δένδρων ἐν τοῖς δωματίοις τῶν κατοικιῶν — ψυχαγωγία λίαν ὀφελίμος — εἶνε ἀπὸ τινος τοῦ σιμοῦ ἐν Ἀγγλίᾳ, ὅθεν τὴν παρέλαβον οἱ Γάλλοι, ἐξασκούντες αὐτὴν ἤδη ἐν ἐκτάσει. Ἰδοὺ σημειώσεις τινες περὶ αὐτῆς, διὰ τοὺς ἐκ τῶν ἀναγκαστῶν μας θέλοντας νὰ τὴν ἐπιχειρήσωσι.

Τὰ ὀπωροφόρα δένδρα, καλλιεργοῦνται ἐντὸς γαστρῶν, καὶ ὄχι μόνον ἀναπτύσσονται θαυμασίως, ἀλλὰ καὶ παράγουσι καρποὺς ἐξαιρετικούς. Οὕτω, ροδακινάει, κερασεῖ, κ. λ. πενήτηντα ἑκατοστομέτρων ὕψους, δίδουν ὀπώρας διὰ τῶν χειλέων δρεπομένας, ἐντὸς τῶν δωματίων, ἐν οἷς πρὸ μηνῶν τινῶν τὸ ἄρουμά των εὐοδίασεν. Ἐν Παρισίοις καλλιεργοῦσιν οὕτω κλιμάτια ἀμπέλου παράγοντα δύο ἢ τρεῖς βότρες, καὶ παρατιθέμενα ὀλόσωμα εἰς τὰς τραπέζας τὸν Ἰανουάριον καὶ τὸν Φεβρουάριον, καὶ βεβαίως μίαν ἡμέραν αἱ ὀπώραι δὲν θὰ παρατίθενται πλέον διὰ τῶν πινακίων, ἀλλὰ διὰ τῶν δένδρων τῶν παραγόντων αὐτάς, ἅτινα εἶνε τόσο μικρά, ὥστε εὐκόλως ἕκαστος συνδαιτυμῶν θὰ ἔχῃ πρὸ ἑαυτοῦ τὸ ἰδικόν του, ὕψους — κατὰ μέσον ὄρον — τριάκοντα εἰς τεσσαράκοντα ἑκατοστομέτρων καὶ παραγωγῆς τριῶν εἰς πέντε καρπῶν! Ὁ νεοτερισμὸς δὲν στερεῖται χάριτος, ἀφοῦ μάλιστα οἱ φίλοι αὐτοῦ θὰ ἔχωσι τὴν εὐχαρίστησιν νὰ βλέπωσιν ἐγγύτατά των ἡμέρα τῆ ἡμέρα ὀρμαζούσας τὰς ὀπώρας.

Εἶνε δ' ἡ καλλιέργεια αὕτη εὐκλωτάτη. Ἀρκεῖ νὰ φυτεύσῃτε ἐντὸς γαστρῆς φυτῆριον νεαρὸν (φουντάνι) ὀπωροφόρου δένδρου, ἀραιρέσαντες τὰς γονδράς αὐτοῦ ρίζας, διότι τῆς θρέψεως γινομένης διὰ τῶν τριχοειδῶν τοιούτων, ἢ ἐν τῇ γαστρῇ γῆ, καταλλήλως λιπανθεῖσα, ἀρκεῖ διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ δένδριου. Ὁ ἀρχικηπουρὸς τῆς βασιλείας τῆς Ἀγγλίας ἐπέτυχε μέχρις ἐξ σταφυλῶν ἀπὸ κληματίων ἀμπέλου ἐπὶ 18 μῆνας καλλιεργηθέντων ἐντὸς γαστρῶν, κ' εὐχομαι, ὅσοι ἐπιθεθῶσιν εἰς τὴν διασκέδασιν ταύτην, νὰ ἐπιτύχωσιν ὁμοίως καὶ πλειότερον ἔτι.

Γάλλοι μυθιστοριογράφοι. — Ὁ κατακλισμὸς τῆς γαλλικῆς μυθιστοριογραφίας, δὲν κατακλύζει μόνον τὴν Ἑλλάδα, ὅπου — ἀγαθὴ τύχη — τοὺς τελευταίους αὐτοὺς χρόνους ἤρξαντο ἐκδιδόμενα καὶ ὠραία πρωτότυπα ἔργα, καὶ ἀνατυπούμενα παλαιότερα τοιαῦτα. Τὸ γαλλικὸν μυθιστόρημα εἶνε περιζήτητον παντοῦ, ἀκόμη δὲ καὶ ἐν ταῖς χώραις αἰτινες παρήγαγον ἐξόχους μυθιστοριογράφους, ὡς λ. χ. ἐν Ἀγγλίᾳ. Αὐτόθι, οἱ μᾶλλον δημοῶδες συγγραφεῖς εἶνε ὁ Γκαμποριώ καὶ ὁ Βοσγκομπέ, ὧν τὰ συγγράματα πωλοῦνται εἰς ἑκατοντάδας χιλιάδων ἀντιτύπων κατ' ἔτος. Μετ' αὐτοὺς, ὁ μᾶλλον διαδεδομένος εἶνε, μεθ' ὅλην τὴν ἀγγλικὴν πρὸς πᾶν τὸ schoching ἀποστρέφον, ὁ Ζολά, οὗτινος τὸ ἀριφανές ἔργον « Ἡ γῆ », καίπερ ἀπαγορευθὲν — ἴσως δι' αὐτὸ δὲ τοῦτο — ἀναγινώσκειται ἀπλήστως, καὶ οὗτινος τὰ συγγράματα πωλοῦνται εἰς χιλιάδας ἀντιτύπων κατ' ἑβδομάδα. Καὶ ὁ λαμπρὸς Ὄνὲ εἶνε δημοτικώτατος ἐν Ἀγγλίᾳ. Τοῦ Ironmaster, ὡς λέγεται ἀγγλιστί ὁ ἀρχισιδιουρῆς, ὁ ἐκδότης ἐπώλησεν εὐθὺς εὐθὺς 60 χιλιάδας ἀντιτύπων. Ἡ μετάφρασις τοῦ Fromout jeune et Risler aine τοῦ Δωδῆ, δὲν ἔτυχε τῆς αὐτῆς ἐνθουσιώδους υποδοχῆς, ἢς καὶ ἡ « Σαπρὸν » τοῦ αὐτοῦ, ἢς ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἐγένοντο εἰκοσιδύο ἐκδόσεις. Οἱ λοιποὶ σύγγραφοι γάλλοι μυθιστοριογράφοι, πλὴν τοῦ Μπουρζέ, δὲν εἶνε τόσο περιζήτητοι ἐν Ἀγγλίᾳ. Ὅσπερ, ἀφοῦ οἱ Ἀγγλοὶ τόσο ἀναγινώσκουσι τὸ γαλλικὸν μυθιστόρημα, δὲν εἶνε παράδοξον πῶς τὸ πλεῖστον τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀναγινωσκόντων, ἐντροπῆ εἰς τὰ ἔργα τοῦ Terrail, τοῦ Μοντεπέν, κ. λ.

Μία συμφορὰ. — Ἡστοῦσα, ὅτι ὁ ἀρῆς εἰς πολλοὺς καὶ ἰδίως πολλὰς, ἀλλὰ δὲν ἐγγυώμαι περὶ τῆς ἀκριθείας τῆς. Τὴν σερβίρω μόνον, διότι τὴν ἔχω ἐκ πηγῆς ἀξιοπίστου — καὶ ἀριῶν νὰ φαντασθῆτε καὶ πόσας τοιαύτας ἀντὶ τῶ, ἵνα τοῦτο τ' « ὀλίγον ἀπ' ὅλα » ἢ ἀξίον τοῦ τίτλου του — καὶ ὅστις καὶ ἦτις θέλῃ ἄς δοκιμάσῃ. Ὅταν λοιπὸν ἀρχίζουσι ν' ἀνακρίνονται αἱ πρῶται λευκαὶ τρίχες, ἀν δὲν θέλητε νὰ πολλαπλασιασθῶσι, ἐντὸς θερμοστάτου τοῦ μαύρου, πολὺ δυνατοῦ, ἀφήσατε καρφία τινα σιδερά ἐπὶ τινα ὥραν, καὶ εἴτα διὰ σρόγγου βραχύντες ἐντὸς τοῦ ἐγγύματος τοῦτου, ἀφοῦ κρυώσῃ, πλύνετε τὰ μαλλιά σας καὶ τὸ δῖσμα τῆς κεφαλῆς. Τὸ ἀποτέλεσμα δὲν ἐπέρχεται ἀμέσως· ἀλλ' ἀν ἐρχῆτε ὑπομονὴν καὶ καρτερίαν, κ' ἐπαναλάβητε τὸ ἔργον, θὰ ἔγχετε, τέλος, ὡς ἀμοιβὴν, τὴν κόμην μακρὴν, καὶ δει καὶ νῦν, ἀμὴν!

Μυῖα φονεύουσα. — Ἐν μικρᾷ πόλει τῆς ἀνω Ἰταλίας, κἀκεῖ διαβαίνουσα ἐξω τοῦ καιμητηρίου, ἐδήχθη ἐλαφρῶς εἰς τὰ χεῖλη ὑπὸ μυίας. Τὸ δῆγμα μετὰ τινος ὥρας ἠκολούθησεν οἰδημα φρεσῶν, καὶ ἄλγος, καὶ φλόγῳσις καὶ... θάνατος! Τὸ μικρὸν ἔντομον εἶχε φαίνεται ἐκμυζήσει τὸν δηλητήριον πτωματικὸν ἴον νεκροῦ τινος! Προσέγετε λοιπὸν οἱ μεταβαίνοντες εἰς τὰ νεκροτάφεια ἐπισοδήποτε, καὶ δὴ εἰς τὰ κκαὶ διατηρούμενα, ὡς κοινῶς παρ' ἡμῶν.

Ἀγγούρια. — Ὀλίγα τινα, περὶ ἀγγουρίων, καθὼ ἐπικαιρα, πρέπει νὰ συγγορηθῶσιν ἐν τῇ στήλῃ ταύτῃ τῆς « Φιλολογικῆς » σήμερον. Λοιπὸν, τ' ἀγγούρια εἶνε ὀλίγιστον θεσπικὰ καὶ τὰ μάλιστα δύσπεπτα. Ἐπομένως, ἢ ὑπερμετρος γρῆσις των, καὶ ἡ μετ' αὐτὴν πόσις ὕδατος πρὸς κατάπασιν τῆς δίψης ἢν διεγείρουσι, προκαλεῖ κολικοπόνους κινδυνώδεις. Καὶ ἰατροὶ καὶ ὑγειονόμοι συμφωνοῦσιν ἐν τῇ κατὰ τῶν ἀγγουρίων καταφορᾷ, καὶ πρέπει νὰ τοὺς ἀκούῃ ὁ θέλων νὰ ἔχῃ ὑγιᾶ τὸν στόμαχον ποιούμενος ἐλαχίστην γρῆσιν ἀγγουρίων, καὶ τούτων μετὰ πολλοῦ πεπύρεως κ. λ.

Ὁ Μιθουσαῖλος τῶν τριανταφυλλῶν. Κατὰ τινα ἐμμανῆ σχεδὸν εἶλον τῶν λαμπρῶν ἀνθέων τῶν ρόδων ἢ τριανταφυλλῶν, ἐν Χέλδερχαϊμ τῆς Γερμανίας, ἐρεῖδομένη ἐπὶ τοῦ τοίχου τῆς παλαιᾶς ἐκεῖ ἐκκλησίας, ὑπάρχει ἡ γραισιότερα ἐπὶ τῆς γῆς τριανταφυλλέα, καταγαμένη ἀπὸ τῆς ἐποχῆς Καρόλου τοῦ Μεγάλου καὶ μάλιστα κατὰ τὴν ἐγχώριον παράδοσιν — ὑπ' αὐτοῦ τούτου φρονεθεῖσα. Ὁ κορμὸς τῆς τριανταφυλλέας ταύτης, παχὺς ὡς τὸ σῶμα ἀνθρώπου, διαιεῖται εἰς πέντε κλάδους

ἀκίστους, οἵτινες ἀπέριος ὑποδιαίρουμένοι, καλύπτουσιν ὅλην τὸν τοίχον τῆς ἐκκλησίας. Τῷ 1079, ὁ ἐπίσκοπος Ἡύλο; κατεσκεύασεν ἰδιαιτέρα στανρίμματα διὰ τὴν μεγαλοπρεπῆ αὐτὴν τριανταφυλλέα, καὶ περὶ τοῦ γεγονότος τούτου γίνεται λόγος καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς ἀρχαίοις τῆς ἐκκλησίας, ἢς τὰ τὰ πολυόχρα τείχη, ροδοκοκκίζουσι ἕκαστον Μάϊον, εὐοδίωντα ἅμα, διὰ τὸ πλῆθος τῶν λαμπρῶν τριανταφυλλῶν.

Μία συμφορὰ. — Ἡστοῦσα, ὅτι ὁ ἀρῆς εἰς πολλοὺς καὶ ἰδίως πολλὰς, ἀλλὰ δὲν ἐγγυώμαι περὶ τῆς ἀκριθείας τῆς. Τὴν σερβίρω μόνον, διότι τὴν ἔχω ἐκ πηγῆς ἀξιοπίστου — καὶ ἀριῶν νὰ φαντασθῆτε καὶ πόσας τοιαύτας ἀντὶ τῶ, ἵνα τοῦτο τ' « ὀλίγον ἀπ' ὅλα » ἢ ἀξίον τοῦ τίτλου του — καὶ ὅστις καὶ ἦτις θέλῃ ἄς δοκιμάσῃ. Ὅταν λοιπὸν ἀρχίζουσι ν' ἀνακρίνονται αἱ πρῶται λευκαὶ τρίχες, ἀν δὲν θέλητε νὰ πολλαπλασιασθῶσι, ἐντὸς θερμοστάτου τοῦ μαύρου, πολὺ δυνατοῦ, ἀφήσατε καρφία τινα σιδερά ἐπὶ τινα ὥραν, καὶ εἴτα διὰ σρόγγου βραχύντες ἐντὸς τοῦ ἐγγύματος τοῦτου, ἀφοῦ κρυώσῃ, πλύνετε τὰ μαλλιά σας καὶ τὸ δῖσμα τῆς κεφαλῆς. Τὸ ἀποτέλεσμα δὲν ἐπέρχεται ἀμέσως· ἀλλ' ἀν ἐρχῆτε ὑπομονὴν καὶ καρτερίαν, κ' ἐπαναλάβητε τὸ ἔργον, θὰ ἔγχετε, τέλος, ὡς ἀμοιβὴν, τὴν κόμην μακρὴν, καὶ δει καὶ νῦν, ἀμὴν!

Κ' ἐν γνωμικῶν. — Ὁ καιρὸς ἔχει δύο πτέρυγας: μίαν ἀποκομίζουσαν τὰς εὐχαριστήσεις μας, καὶ ἄλλην ἀπομάσσουσαν τὰ δάκρυά μου. Ταῦτα εἶπαν ὁ Ἰούλιος Σανδῶ, καὶ παρέθηκεν ὄδε ποῦς παραμυθίαν πολλῶν καὶ ἑαυτοῦ ὁ Χ. Θ.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΗΧΟΣ

Ἡ Βρετανικὴ Ἐπιθεώρησις καὶ ἡμεῖς. — Μήποτε εἰς πᾶσι. — Ἡ γυ-ἡ ἐκπέπουσα ἡετρικὸς σπινθῆρες. — Ἀπὸ Ἀθηῶν εἰς... Κένταυρον. — Κέρδη τῶν γάλλων μυθιστοριογράφων. — Καί... τὸ θηρικὸν τοῦ βασιλέως.

Ἀγαπᾶτε τὰς φανταστικὰς ἱστορίας; Ἀκοῦσατε μίαν τοιαύτην τερπνοτάτην, σχολὸν ἔχουσαν νὰ παρέξῃ εἰκόνα ἀντίθετον τῆς Πολιτείας τοῦ Πλάτωνος, καὶ τοῦ εὐδαίμονος Ἐλδωράδου τοῦ Βολταίρου:

«... Ἡ ἠθικὴ κατάστασις τῆς πόλεως εἶνε οὐκ εὐνοῦμένη. Πρὸ τινος, ὑπαξιωματικὸς τῆς εἰρήθης γορευμένος ἐν ἀείμνω στάσει εἰς ἀπόκεντρον αὐτῆς μένος, καὶ ἐν τούτοις, δὲν τὸν ἐστέρησαν οὔτε τῆς νεκρωσίμου πομπῆς, οὔτε στεφάνων καὶ λόγων ἐπιταφίαν, ὡς ν' ἐπέθανεν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς τιμῆς. Αἱ ἐφημερίδες τῆς πόλεως ἐπιθεβαθεῖσιν ὅλα, ὁδοβαρὰ στυπώματα κοινωνικῆς ἀποσυνθέσεως, καὶ ταῦτα θεωροῦσιν ὡς φυσικὰς συνεπειὰς τῆς, σφῆ

πᾶν θεῖον ἀδιαφορίας τῶν χειρῶν. τῆς ἀλαστονείας τῶν, κατὰ μῆγα δὲ μέρος καὶ τῶν καιρωτικῶν ἀναγκῶν εἰς ἃς δὲν ἐπ' ἰσχυροῦ πλέον οἱ ἐκ τῶν προόδων τῆς χόρας πόροι. Οἱ ἑρετὲ ἀπώλεσαν πῶσαν κοινωτικὴν καὶ ἠθικὴν ἐπιφροῆν.

Καὶ λοιπὰ. Ἄλλὰ θὰ τὸ πστεύσητε; Ὁλη αὕτη ἡ ἱστορία εἶνε πραγματικώτατη, καὶ ἡ πόλις ἦν περιγράφει ἐπίρρη, πραγματικῶς, διότι εἶνε αὕτη ἡ ἡμετέρα πρωτεύουσα, ὡς εὐηρεστήθη καὶ ζωγραφίσθη αὕτην ἐν τῇ Ἄνατολικῇ τῶν Ἄνατολικῶν εἰς ἀνατολικῆς τῆς ἐν Ἡαρισίοις ἐκδομένης Βρετανικῆς Ἐπιθεωρήσεως, διεθνοῦς περιοδικῶ φέλλον Αἰ τοιαῦτα εὐγενεῖς τῶν λέγων πρὸς ἡμῖς φιλοσοφῆσι, οὔτε πρωτοφανεῖς εἶνε δι' ἡμῖς, οὔτε σπονδαῖται, σχετικῶς πρὸς ἄλλας πόλλας. Καθὼν ὅμως εἶνε, καὶ τὰς συνδίδωμεν πάντοτε, ἵνα γνωρίζωμεν πόσον εὐγενῆ αἰσθηματα τρέφουσι τις ἐξω πρὸς ἡμῖς, καὶ μετὰ πόσον ἕληδον ἐπίληθοσι καὶ ψάλλουσιν ἐγκώμια διὰ τὴν πτωχῆν ἡμῶν χόραν.

Τὰ ὄρατα ἐκεῖνα μαγευτικὰ ἀνάχτορα, ἄετὰ πατερόνον διὰ τῶν ὁμμάτων τῆς φαντασίας ἐδιδόμενοι εἰς τοὺς μύθους τῶν νεφεῶν, ἐνδύμεθα τὴν σήμερον καὶ τὰ περιγερασθῶμεν διὰ τῶν ἰδίων ἡμῶν ὀφθαλμῶν. Τὸ γαλλικὸν περιοδικὸν «La Nature» ἔλαβεν ἐσχάτως παρά τινα ἐν Μοσκόβῃ ἀνατολικῶ τὴν φωτογραφίαν μεγάρου ἐξ ὀλοκλήρου κατασκευασμένου ἐκ πάρον. Τὸ ἐν Μοσκόβῃ τοῦτο μέγαρον ὁπίσους κατὰ τὸν τελευταῖον χειμῶνα διὰ τῆς λαμπρότητος αὐτοῦ τὸ γερικὸν ἐνδιαφρόν, καὶ μάλιστα ἐν ὄρα νεκρῶς, ὁπότε ἐφωτισέτο διὰ ζωηροῦ ἠλεκτρικῶ φώτος, συνδυασμένου μετὰ τῆς χροῖς βεγγαλικῶν φώτων. Κατὰ τινὰς στιγμὰς τὸ μέγαρον ἐλάμβανεν ὄφιν ἰλας αἰθερίας, πρὸ πάντων καθ' ἣν ἐπερλοχρον τὰ ἐροῦ ἢ βεγγαλικὰ φῶτα.

Τὸ μέγαρον τοῦτο ἐστοίχους περὶ τὰς 5 χιλ. ρουβίων. Ἡ ὄρχηστρική του εἶνε κομφοτάτη πρὸ τῆς κερίας εἰσόδου ἐγγείρεται ὀρύφρακτον κοσμοῦμενον ἐπὶ ἀγάλμάτων.

Ἄν εἶνε ὅμως τοῦτο τὸ πρῶτον ἐκ χύονος κατασκευασθῆν μέγαρον. Παρόμοιον κατασκευάσθη πρότερον καὶ ἐν Πετροπόλει. Φαίνεται δὲ ὅτι καὶ κατὰ τὸ 1740 παρόμοιον μέγαρον ἰδρῶθη ἐπὶ τῆς ἀυτοκρατείας Ἄννας Ἰβανόβνης, χάριν τῶν γάμων τοῦ γελοτοποῦ τῆς αὐτῆς, Καλλόφρακη, μετὰ τινος τῶν ἀκολούθων τῆς. Οἰκίαι ἐκ πάγων κατασκευάζονται ἤδη ὡσάντως καὶ ἐν Καραῶ.

Ἡ γυνὴ, λέγει, ὁ δονμῖς, εἶνε μυστήριον ἀκατανόητον, καὶ δὲν ἔχει ἄδικον. Σὺς βεβαίως, ὅτι ἐκπέμπει καὶ ἠλεκτρικῶς σπινθήρας. Ἄν πρόκειται περὶ ἐκείνων οὗς ἀπέδιδον μέχρι τοῦδε αὐτῆ οἱ ποιηταί, ἠλλὰ περὶ σπινθῆρων πραγματικῶν, ὡς ἔχουν ἀποδείξει τοῦτο καὶ ἄλλοις ἐπιστήμονες.

Ὁ γάλλος δόκτωρ Φερρὲ ἐλάμβαν ἐσχάτως μελέτες ἐπιγεταίκοις, ἢ οἱ τρίχες τῆς χόρης ἐκπέμποσιν ἐν τῷ σκίῳ σπινθῆρας ἴσαν καταφανεῖς.

Ἄ τριχες τῆς ὄχι μόνον ἀνακίπασσι σπινθῆρας κενιδόμεναι, ἠλλ' ἔχουσι προφανῆ τάσιν ἢ ἀποθῶσιν ἢ μὴ τὴν ἀλλήν ἔσασ τὰ ἐδοῦματα ἐγγείρεσιν ἐπὶ τοῦ

δέρματος, παράγεται τριγμός τις, καὶ ἔπειτα τὰ ἐνθόματα προσκολλῶνται ἰσχυρῶς ἐπὶ τοῦ δέρματος.

Ὁ καταλληλότατος καιρὸς διὰ τὰ ἠλεκρικὰ ταῦτα φαινόμενα εἶνε ἰδίως ὁ ξηρὸς, λοιπὸν τὸν καιρὸν ἐκλέξατε καὶ ἡμεῖς, ἀναγνώστριά μου, ἵνα ἐποβάλητε τὴν κόμην σας εἰς παρόμοιον πείραμα, καὶ καλὴν ἐπιτυχίαν.

Εἶσθε φίλος τῶν στατιστικῶν; Ἄε ὑπολογίζωμεν ὁμοῦ τὸν χρόνον καὶ τὴν δαπάνην, τὰ ἀπαιτούμενα ἵνα μεταβῆ τις εἰς τὸν.. χύριον ἰστέρα τοῦ ἀυτρίμοῦ Κερταύρον.

Ὁ δευθεννης τοῦ ἐν Καλῇ Ἐλπίδι ἀστεροσκοπεῖον ὑπολογίζει, ὅτι ὁ ἀστὴρ οὗτος εἶνε ὁ ἐγγύερως ὄλων πρὸς ἡμῖς.

Λοιπὸν, ἐὰν ἡ σφαῖρα ἡμῶν ἠδύνατο καὶ συνδεθῆ μετ' αὐτοῦ διὰ γριμῆς σιδηροδρομικῆς ἰμῆ γελῦτε, ἔκωμεν καὶ κῆωμεν ἀπλῶς ὑπολογισμὸν ἢ ἀπητεῖτο τραῦνον κατὸν 100 κοιλόμετρα καθ' ὄραν, ἐπὶ 48 χιλιάδας ἐῖτων ἀπαιτουμένων ἵνα διανύσῃ αὐτὴν τὴν ἀπόστασιν.

Ὁ ταξειδιώτης ὁ μέλλων καὶ τελέσῃ τὴν μικρὰν ταύτην ἐκδρομὴν, θὰ ἐπλήρωσε, κατὰ τὸ τιμολόγιον τῶν σιδηροδρόμων, 70 ἑκατομμύρια φράγκων διὰ τὸ εἰσηγήριόν του.

Ἐννοεῖται ὅτι διὰ μεταβάσιν μετ' ἐπιστροφῆς θὰ ἐγγείρετο συγκατάβασις τις.

Περὶ τοῦ χρηματικῶ κέρδους ὁπίρ εἶ τιςας τῶν συγχρόνων γάλλων μυθιστοριογράφων παρέχουσιν αὐτοῖς αἱ μυθιστορίαι τῶν, μικρὰν τινα ἰδέας ἐνδύμεθα καὶ λάβωμεν ἐκ τῆς κατωτέρω σημειουμένης κοκλοφορίας τῶν μεταφράσεων αὐτῶν ἐν Ἄγγλῳ, δημοσιευθείσης ἐν τῇ Pall Mall Gazette.

Ἐκ τῶν ἔργων τοῦ Γκιμτοριῶ καὶ Fortuné Boisgobey πωλοῦνται κατ' ἔτος περὶ τὰς 100,000 ἀντιτύπων.

Κατὰσιν ἔρχονται τὰ ἔργα τοῦ συγγραφέως τῆς Νάνας Αἰνελίου Ζολῆ, ἐξ ὧν καθ' ἑθέρωδα πωλοῦνται 1,000 ἀντίτυπα, μετ' ἱλας τὰς ἀδοτηρὰς ἀπηροφύσεις τῶν ἄγγλων, ὧν αἱ αἰδήμονες παρειαὶ πορφυροῦνται ἐπὶ μόνῳ τῷ ἀκούματι τοῦ ὀνόματος Ζολῆ.

Τοῦ Γεωργίου Οὐρὲ, τρίτον, ἢ μεταφράσις τῆς μυθιρίας Maître de Forges ἐπωλήθη κατὰ 60,000 ἀντιτύπων, τῆς δὲ Σαπφῶς τοῦ Ἄλφόνσου Λωδὲ ἐπωλήθησαν 170,000 ἀντιτύπων.

Εἰς ἐξέτασιν δημοτικῶ σχολείων
Ὁ διδάσκαλος — Ἡ τὸν εἶνε τὸ θηλυκὸν τοῦ βασιλέως:

Ὁ μαθητὴς — (Ἀποθ', συγκαχυμένος, ἔστινε τὸ οὗς πρὸς τοῦς πλοῖον συμμιθῆσας) Ἡ μεγαλειότης Ἡ.